

Anh là gì trong trái tim em

Tùy Phong

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuguan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Anh là gì trong trái tim em](#)

[Bên hồ Michigan](#)

[Thế hệ bị lãng quên](#)

[MU và Chelsea](#)

[Ngày mai em đi](#)

[Sợi dây chuyền](#)

[Tiết Thanh Minh](#)

[Hãy chờ tôi nhé Vancouver](#)

[Một chuyện làm ăn](#)

[Những bản nhạc buồn](#)

Tùy Phong

Anh là gì trong trái tim em
Anh là gì trong trái tim em

- Mình chia tay thôi anh.
- Tại sao?
- ...
- Có phải vì chuyện hôm trước không, chỉ vì anh nặng lời với em mà em đòi chia tay sao?
- Cũng không hẳn như thế.
- Anh không hiểu. Chuyện đó anh có lỗi, anh đã xin lỗi rồi. Nhưng tất cả cũng chỉ vì anh yêu em, chẳng nhẽ em không hiểu sao.
- Anh à. Vấn đề là anh không tin em. Đây không phải là lần đầu tiên và có lẽ sẽ không phải là lần cuối cùng nếu chúng mình còn tiếp tục. Em không muốn hai chúng mình phải buồn như thế nữa.
- Thế em còn yêu anh không?
- Có.
- Và em vẫn nhất định chia tay?
- Vâng.

- Vậy thì hãy như thế đi.

Vậy là tôi và em đã chia tay. Tại sao tôi lại đồng ý chia tay em cơ chứ? Tôi hối hận quá. Tại sao tôi không cố níu kéo mối tình ấy, em vẫn còn yêu tôi cơ mà? Dù biết hi vọng là mong manh nhưng còn hơn là tuyệt vọng như bây giờ. Tôi đã để vượt mất em rồi. Tại sao lúc em đòi chia tay tôi lạnh lùng đến thế mà giờ đây tôi lại yếu ớt thế này? Tôi cố giữ lấy cái niềm kiêu hãnh to đùng của mình làm gì cơ chứ, điều duy nhất tôi cần lúc này là em, mọi thứ khác đều là vô nghĩa. Em là ý nghĩa của cuộc đời tôi, không có em thì tôi còn sống làm gì nữa. Đã hai ngày trôi qua kể từ giây phút ấy mà tôi vẫn không thể gượng dậy được. Đầu tiên, tôi thấy trái tim mình nặng lắm. Nó phải oằn mình gánh lấy những nỗi đau nặng như cả ngàn cân. Tôi đau như bị ngàn ngọn dao đâm vào người. Nỗi đau đớn mà Jesus phải gánh chịu khi bị đóng lên cây thánh giá có lẽ cũng không thể sánh bằng nỗi đau của tôi lúc này. Rồi bỗng tôi thấy một nỗi sợ hãi khủng khiếp bao trùm lên khắp căn phòng mình. Chưa bao giờ tôi thấy sợ hãi đến mức ấy. Tôi chui vào gầm bàn co ro, cố thu mình nhỏ lại hết mức có thể để nỗi sợ hãi không tìm thấy tôi. Tôi rên rỉ, ú ớ như người sắp chết. Rồi tôi khóc như một đứa trẻ. Tôi cố giấu những tiếng nấc nghẹn ngào vào trong chiếc gối để không ai nghe thấy được. Chiếc gối thấm đẫm nước mắt tôi. Khóc được đã giúp tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Nỗi đau của tôi đã được xoa dịu phần nào. Nhưng rồi sau đó tôi lại thấy mình kiệt sức. Trong người tôi chẳng còn chút sức lực nào. Tôi cứ nằm trên giường, mắt đau đáu nhìn lên trần nhà, chẳng còn làm được gì nữa. Đến hôm nay vẫn thế, tôi chẳng thiết làm gì. Chẳng còn điều gì là quan trọng với tôi nữa. Tôi mệt mỏi lắm rồi. Tôi những muốn được nhắm mắt lại và ngủ một giấc thật dài, một giấc ngủ trăm năm, ngàn năm hay là mãi mãi chẳng bao giờ tỉnh dậy. Như thế sẽ tuyệt vời biết bao. Chìm vào trong những giấc mơ tôi sẽ quên hết cái thế giới hiện thực chỉ toàn khổ đau và bất hạnh, niềm vui nếu có cũng chỉ là những làn gió thoảng qua mau chóng tan biến vào hư vô...

Sáng nay trời đẹp quá. Những vạt nắng lung linh nhảy múa trong căn

phòng tôi theo từng nhịp gió đu đưa. Tôi lắng nghe tiếng chim hót véo von, một thứ âm thanh tuyệt vời mà chẳng bao giờ tôi để ý. Thật là một ngày tuyệt vời để ... chết. Phải rồi, tôi sẽ chết. Cái chết cũng chẳng có gì đáng sợ cả. Tôi đã sống đủ rồi, đủ để biết rằng cuộc sống này chỉ toàn những điều thối tha và giả dối được người đời khoác lên những tấm áo lụa lung linh. Mỗi tình với em là điều duy nhất không vô nghĩa trong cuộc đời tôi. Nhưng giờ khi em quay lưng với tôi thì chẳng còn gì ngăn cách tôi với cái chết nữa. Đẳng nào có sống nữa thì tôi cũng chỉ là một cái xác sống mà thôi. Tôi chết thế này, gia đình tôi sẽ đau khổ lắm, nhưng rồi họ cũng sẽ vượt qua thôi. Tôi phóng xe lên cầu Long Biên. Đi trên đường tôi thấy vui lắm. Không vui sao được, hôm nay là ngày chết của tôi mà. Tôi không muốn làm một con ma buồn tui. Tôi đứng tựa vào thành cầu, nhìn xuống dòng nước sông Hồng. Đất trời mênh mông quá. Ở đây sao mà cao thế? Nhảy xuống chắc là đau lắm. Tôi thấy hơi sợ. Tôi không đủ dũng cảm để sống nhưng cũng chẳng đủ dũng cảm để chết. Tôi nhìn trân trân xuống dòng nước như bị thôi miên. Bỗng dưng như tỉnh cơn mê, tôi thốt lên:

- Mình đang làm gì thế này?

Một cơn giận dữ khủng khiếp dâng lên trong lòng tôi. Tại sao tôi phải chết? Nếu tôi chết thế này người ta sẽ khinh tôi lắm, một thằng tự tử vì thất tình. Người ta sẽ chửi tôi là thằng ngu như tôi đã từng chửi những kẻ khác, tôi chẳng biết chuyện tình của họ nhưng vẫn chửi họ là đồ ngu. Tôi bỗng thấy hối hận quá bởi vì có trải qua những cảm giác khủng khiếp ấy thì mới hiểu được tại sao họ phải tìm đến sự giải thoát cuối cùng. Tôi nghĩ đến em. Nếu tôi chết chắc em sẽ khóc thương tôi nhiều lắm. Nhưng một ý nghĩ khủng khiếp vụt trôi qua tâm trí tôi. Em sẽ nghĩ tôi là một kẻ tội nghiệp, đáng thương hại. Rồi em sẽ mau chóng lãng quên tôi để vui vẻ với những người đàn ông khác. Em bảo em yêu tôi nhưng em chưa bao giờ nói rằng em chỉ yêu mình tôi. Tôi không phải là người đầu tiên và cũng chẳng phải là người cuối cùng. Tôi chỉ là một trong số những người mà em yêu. Tôi hận em. Em đã quyến rũ tôi và sau đó ruồng bỏ tôi. Tôi đúng là một thằng ngu. Sao tôi cứ trách mình vì những điều không phải lỗi của tôi. Tôi nhớ lại

ngày hôm ấy...

- Hôm qua lúc tan trường, em đi với ai đấy?
- Ở hôm qua anh đến trường em à? Em đi với bạn em.
- Bạn nào đấy? Có phải Phan Anh không?
- Sao anh biết?
- Thì nó hẹn em đi ăn trưa còn gì.
- Ai cho phép anh đọc tin nhắn của em?
- Thằng đấy có biết em có người yêu chưa mà suốt ngày nhắn tin thế?
- Em nói cho anh ấy biết rồi.
- Thằng khốn! Còn em nữa, tại sao em lại như thế?
- Khiếp, anh ghen kinh thế. Em với anh ấy chẳng có chuyện gì cả. Bọn em chỉ là bạn thôi.
- Bạn bè gì mà suốt ngày nhắn tin cho nhau? Bạn bè gì mà khoác tay nhau, nói cười tình tứ thế?
- Anh nghe này. Em là người yêu anh chứ không phải là tài sản của anh. Nếu anh để em tự do, em sẽ tự biết đâu là giới hạn. Nhưng nếu anh không tin em thì tốt nhất là mình chia tay...

Và mấy hôm sau thì em chia tay tôi thật. Lúc đầu tôi cứ trách mình sao không tin tưởng em, sao tôi lại hay ghen thế. Nhưng bây giờ khi tỉnh cơn mê, tôi nhận ra rằng người có lỗi là em. Em không quá xinh đẹp nhưng có một vẻ quyến rũ mê hồn. Một khi em đã muốn ai thì người đó sẽ chẳng cách nào thoát được khỏi tay em. Và khi em đã chiếm được người đó hoàn toàn thì nỗi buồn chán lại đến với em. Em lại đi tìm một người mới. Giờ đây tôi thấy thương hại cho em. Tình yêu đối với em như một trò chơi. Em tưởng mình biết rất nhiều về tình yêu nhưng thật ra em chẳng biết gì về nó cả. Em chỉ biết thỏa mãn niềm vui cho riêng mình, em chẳng biết gì về sự hi sinh cho người mình yêu.

Thật là bất công! Trong khi đối với tôi em là tất cả thì đối với em tôi chỉ là con số 0 tròn trĩnh. Tôi hận em vì tôi đã quá yêu em. Không! Tôi sẽ không

chết. Tôi phải sống để trả thù em. Tôi phải khiến cho em hối hận vì đã bỏ rơi tôi. Tôi phải sống thật vui vẻ, tôi phải trở thành một người khiến cho mọi cô gái đều ao ước có được, và tôi phải có được người con gái mà mọi thằng đàn ông phải ao ước. Đó là cách mà tôi sẽ trả thù em. Tôi cười một cách man rợ. Niềm kiêu hãnh từng nhiều lần hại tôi giờ đây đã cứu vớt mạng sống của tôi. Tôi quay về nhà, từ bỏ ý định tự sát.

Chẳng hiểu vì cớ gì, tôi lại đọc lại tất cả những tin nhắn của em gửi cho tôi. Đọc những tin nhắn ấy, nỗi giận dữ trong tôi bỗng biến đi đâu mất. Những lời yêu thương em trao cho tôi sao ngọt ngào đến thế.

“Cả ngày hôm nay không được gặp anh. Em nhớ anh lắm”

“Em được nghỉ ba tiết cuối. Anh đưa em đi chơi được không?”

“Em không ngủ được. Anh hát cho em nghe đi”

...

Từng tin nhắn, từng tin nhắn như từng nhát dao cứa vào trái tim tôi. Tôi cay đắng thốt lên:

- Giả dối! Giả dối! Tất cả chỉ là giả dối!

Tôi tự nhủ mình không thể tha thứ cho em. Nhưng tôi biết là đến khi gặp lại em, nhìn đôi mắt đẹp tuyệt vời của em, nghe giọng nói dịu dàng của em, tôi sẽ lại quên hết mọi đau khổ mà em gây ra cho tôi. Tôi hận em vì tôi quá yêu em. Tôi không thể đứng dậy nếu cứ giữ mãi hình ảnh của em. Tôi phải xóa đi hình ảnh em trong tâm trí tôi. Bắt đầu bằng việc xóa tất cả những dòng tin nhắn, những bức ảnh của em trong máy tính. Như thế vẫn chưa đủ, tôi đem đi đốt những tấm thiệp em tặng cho tôi, những bức thư tôi viết cho em mà không gửi, ... và bức ảnh của em lâu nay vẫn nằm trong khung ảnh trên bàn học của tôi. Tôi ngồi nhìn ngọn lửa ngẫu nhiên dần những vật báu vô giá của mình. Cơn đau lại tìm đến với tôi. Đến khi bức ảnh bắt đầu co quắp, tôi nhìn em cười trong ngọn lửa tàn nhẫn. Nước mắt tôi lại chảy. Tôi chưa xốt hỏi em:

- Rốt cục thì... Anh là gì trong trái tim em?

Mọi thứ đã cháy hết. Chỉ còn lại chút tro tàn trôi theo làn gió bay vào không trung...

Tùy Phong

Anh là gì trong trái tim em

Bên hồ Michigan

Một buổi chiều mùa hè, tôi dạo bước bên hồ Michigan. Đoạn đường nơi tôi đi nằm sau bảo tàng nghệ thuật ở Milwaukee, biểu tượng của thành phố lớn nhất bang Wisconsin này với hình dạng độc đáo, trông như một con tàu đang căng buồm lên hứng những làn gió lộng thổi từ hồ Michigan. Vào khoảng năm giờ chiều lúc ấy thì cánh buồm ấy đã hạ xuống gần hết. Tôi vừa đi vừa ngắm khung cảnh xung quanh. Bao trùm lên tất cả là sự kì vĩ của cảnh vật, ở đó con người cảm thấy mình khiêm tốn hơn, bé nhỏ hơn, giống như một chiếc lá bơ vơ giữa khu rừng rộng lớn. Hồ Michigan bao la như biển cả, chẳng thể nào nhìn thấy được bờ bên kia, chỉ thấy một đường chân trời tí tắp. Tôi đã từng đi dạo bên bờ hồ Michigan ở Chicago và niềm rung động trước cảnh tượng kì vĩ của mặt hồ thì vẫn chẳng hề thay đổi. Tôi không biết có bao nhiêu bang và bao nhiêu thành phố của nước Mỹ nằm bên hồ Michigan và tôi tự hỏi đứng từ đây, Milwaukee, thì bờ bên kia sẽ là thành phố nào. Tôi ngắm nhìn những chú chim hải âu đang rộng đôi cánh lớn lướt mình trên không. Bỗng dưng tôi muốn được hóa thành chú chim kia, tôi sẽ bay vút lên bầu trời cao xanh kia, bay qua những đám mây bồng bênh kia, tôi sẽ bay mãi đến tận bờ bên kia để cảm nhận được hồ Michigan rộng lớn đến nhường nào. Quay lại nhìn vào trong, tôi bắt gặp mình đứng trước một màu xanh bát ngát của những thảm cỏ công viên Veterans Park. Đứng giữa bãi cỏ xanh tươi ấy, những cái cây cao to lừng lững bỗng thấy mình như một cây nấm lùn lơ lửng. Xa xa, những tòa nhà cao tầng hiếm hoi cố ngoi lên một cách vô vọng khỏi cái bụi cây khổng lồ ngăn cách công viên khỏi cái thế giới văn minh ồn ào ngoài kia. Trong cái thế giới kì lạ này, mọi thứ đều trở nên chậm chạp và lười nhác.

Những đám mây trắng đủ mọi hình thù cứ uể oải trôi đi như thể đang trong một cuộc thi xem đám mây nào về đích chậm nhất. Xa xa, một con tàu lớn như thể đứng yên trên mặt hồ chẳng hề di chuyển. Những chú chim hải âu chẳng buồn vỗ cánh, cứ để mặc mình lướt đi trong không trung. Con người

cũng không phải là ngoại lệ trong cái thế giới này. Một người đàn ông to béo nằm sấp trên bàn sưởi nắng, im lìm bất động như đang say ngủ khiến ai đi qua cũng phải trộm nhìn. Một đôi tình nhân nằm trên thảm cỏ hôn nhau say sưa đến nỗi một trận mưa rào đổ xuống có lẽ cũng chẳng làm ngắt quãng được nụ hôn dài bất tận ấy. Trên con đường tôi rảo bước, hai người đàn ông trung niên thư giãn vừa nằm vừa đạp xe trên những chiếc xe đạp nằm ngổ ngĩnh. Một người đàn bà dáng vẻ kiêu kì chậm rãi dắt chú chó của mình dạo bước. Một cặp vợ chồng người Mỹ ngồi trên hai chiếc ghế, loại ghế gấp có thể mang theo đi khắp nơi, vừa ngắm hồ Michigan vừa nắm tay nhau, kệ cho hai đứa trẻ loay hoay chơi với những chiếc điều. Khung cảnh ấy khiến tôi cảm thấy mình như lạc vào chốn thần tiên, một nơi hư ảo không có thực, một nơi khiến cho lòng tôi phẳng lặng, quên hết mọi ưu phiền của cuộc đời.

Trong cái thế giới này, chẳng hề có niềm vui hay nỗi buồn, tất cả đều chìm đắm trong một niềm hạnh phúc mơ màng của sự yên bình, tĩnh lặng...

Tùy Phong

Anh là gì trong trái tim em

Thế hệ bị lãng quên

Đó là một buổi tối như bao buổi tối bình thường khác: có nghĩa là ăn cơm xong tôi ôm ngay lấy cái máy tính để lên mạng. Tôi không hiểu tại sao nhưng chỉ cần một ngày không lên mạng là tôi lại thấy bất cứ không yên trong lòng, mặc dù nhiều lúc cũng chẳng làm gì, chỉ là đi qua đi lại các diễn đàn xem có ai viết bài mới không hay chỉ đơn giản là ngồi ngắm những nick của bạn bè mình sáng để cảm thấy yên tâm rằng mình không cô đơn, rằng những người bạn vẫn luôn ở đó, luôn sẵn sàng bên mình khi mình cần. Lúc ấy, tôi đang lên sàn nhạc để thu bài hát “Cô gái đến từ hôm qua”. Đang bận mình vì hát mãi mà chưa có được một bản thu ưng ý thì có một người gọi tôi trên mạng. Tôi hơi ngạc nhiên vì người muốn chat với tôi là Hoài Anh, cô bạn cùng lớp đại học. Học cùng nhau hai năm rồi nhưng tôi và cô cũng chưa bao giờ trò chuyện một cách thật sự. Nói một cách khác, tôi và Hoài Anh chỉ là hai người quen chứ chưa phải hai người bạn.

Hoài Anh: Sơn ơi

Lang_tu : Ơi, Sơn đây.

Lang_tu : Có chuyện gì vậy Hoài Anh?

Hoài Anh: Ấy cũng đánh bi-a à?

Lang_tu : Ừ, đúng rồi.

Tôi mỉm cười. Thì ra Hoài Anh nhìn thấy hình avatar của tôi. Tôi để ảnh đại diện của mình là tấm ảnh đang đánh bi-a.

Hoài Anh : Ấy đánh có giỏi không?

Lang_tu : Không. Tổ cũng chỉ biết đánh thôi.

Hoài Anh : Vậy thì tốt. Tổ cũng đang tập đánh. Hôm nào đánh với tổ không?

Lang_tu : Ok. Hôm nào nhỉ?

Hoài Anh : Thứ sáu nhé. Học xong rồi đi.

Lang_tu : Ok.

Hoài Anh là một cô gái bí ẩn. Cô có một nhan sắc quý phái nhưng hơi xa cách, có lẽ đó là lí do tại sao cô chưa có bạn trai. Cô ít chơi với lớp đại học mà thường đi với những người bạn cấp ba của mình, bên cạnh đó cô cũng hay trốn học, bởi thế tôi ít có cơ hội làm quen với Hoài Anh. Phải thú thực là tôi có để mắt đến Hoài Anh bởi cô rất xinh, phong cách ăn mặc vừa trẻ trung mà lại rất chín chắn, còn giọng nói thì mượt mà đúng chất con gái Hà Thành. Một lần tôi đi xem phim ở Vincom thì bắt gặp Hoài Anh đang làm PG ở đó. Vậy mà cả lớp tôi chẳng ai biết điều đó. Điều ấy khiến tôi càng khâm phục cô khi nhìn lại mình vẫn phải sống bằng tiền của bố mẹ. Dù khác nhau nhiều cái nhưng có một thứ mà tôi và cô giống nhau hay ít ra là tôi nghĩ như vậy: ánh mắt. Tôi thường thấy ở Hoài Anh một ánh nhìn chán chường, một ánh mắt xuyên qua những sự vật trước mắt cô để đến một nơi nào đó bên ngoài thế giới vật chất này...

Thứ sáu hôm ấy, như đã hẹn, sau giờ học tôi và Hoài Anh tới quán bi-a gần trường.

- Hoài Anh thích đánh chín bi hay là gì?- Tôi hỏi.
- Tôi không biết đánh chín bi. Hay là đánh khoang màu nhé?
- Ok.

Tôi bèn gọi cô nhân viên xếp bóng rồi lấy hai cây gậy cho tôi và Hoài Anh. Ngay từ lúc nhìn cô đưa gậy, tôi đã biết Hoài Anh chơi rất khá. Cô đưa gậy rất thẳng nên có thể đánh những đường bi xa đến cuối bàn. Chơi với cô khiến tôi cảm thấy rất thú vị không chỉ vì được độ tài với một đối thủ ngang tài ngang sức mà còn vì biết bao nhiêu ánh mắt đổ sang bàn của tôi. Hiếm khi có một bóng hồng ở đây mà một cơ thủ quyền rũ như vậy lại càng hiếm hơn. Khi ván đầu tiên chỉ còn một mình bi tám ở trên bàn, tôi giành được quyền quyết định trận đấu. Đó là một đường bi không dễ khi bi

tám ở sát băng. Tôi tính mình phải đánh nhẹ một chút và với một cú đưa gậy chuẩn xác tôi đã đưa được bi tám vào lỗ.

- Sơn đánh hay quá.

Tôi rất vui khi được Hoài Anh khen nhưng cũng không quên đáp lại:

- Hoài Anh đánh cũng hay mà. Tớ thắng nhờ may mắn thôi.

Hôm đấy hai chúng tôi đánh tất cả bảy ván, tôi thắng 5-2. Hoài Anh cười bảo tôi:

- Ấy chả nhường tớ gì cả?

- Tớ chỉ nhường ai đánh kém thôi. Đánh giỏi như Hoài Anh thì cần gì tớ phải nhường.

- Tớ đùa thôi. Đánh với ấy tức lắm nhưng mà vui. Chơi với người khác toàn được nhường thôi nên thắng mà chả thú vị gì cả.

Tôi không biết mình làm thế đúng hay không. Phải chăng là tôi không ga-lăng? Dù sao thì nhìn vào ánh mắt của Hoài Anh, tôi nghĩ là mình đã làm đúng. Ánh mắt của cô vui thật sự, không còn cái nhìn rất xa mà tôi hay gặp, và... có lẽ ánh mắt tôi cũng vậy.

Từ hôm ấy chúng tôi đã trở thành bạn của nhau. Cứ mỗi khi có dịp lớp được nghỉ hay chỉ đơn giản là không thích học, bọn tôi lại rủ nhau ra quán bi-a. Nhờ vậy, tôi và Hoài Anh cũng cởi mở với nhau hơn, bắt đầu tán gẫu về những chuyện thường ngày. Nói chuyện với cô tôi cũng cảm thấy thoải mái vì cô không hay nói xấu người khác, điều thường khiến tôi khó chịu khi nói chuyện với bọn con gái. Một lần chơi bi-a bỗng dưng Hoài Anh hỏi tôi:

- Sơn có thấy hài lòng với cuộc sống của mình không?

- Sao lại không?

Tôi cười thản nhiên như thể Hoài Anh vừa hỏi một câu quá ngây thơ. Rồi tôi đánh một cú sê bi nhẹ nhàng cho bóng rơi xuống lỗ mười.

- Tớ đang là sinh viên của một trường đại học top đầu, tớ có hộ khẩu Hà Nội, nhà tớ không giàu nhưng chẳng để tớ phải thiếu thứ gì, gia đình tớ yên ấm, tớ chẳng có việc gì lớn để lo lắng ngoài chuyện đừng để bị đuổi học, bao nhiêu người mơ ước được như tớ, tại sao tớ lại không hài lòng với cuộc sống của mình cơ chứ?

- Thật không?
- Hoài Anh đã nhìn thấy cái nét chua xót trong nụ cười của tôi.
- Không- tôi đáp.
- Điều gì khiến ấy không hài lòng?
- Tôi không muốn trở thành con người như tớ bây giờ?
- Ấy muốn thành người như thế nào?
- Tôi muốn trở thành một cầu thủ bóng đá – Tôi chưa bao giờ thổ lộ điều đó với ai cả.
- Tại sao ấy không theo đuổi ước mơ của mình?
- Vì một số lý do.

Đó là một câu chuyện dài. Tôi biết mình có thể chơi bóng hay hơn tất cả các cầu thủ chuyên nghiệp trong nước hiện nay. Ngay từ bé tôi đã chơi bóng ngang ngửa với những anh lớn hơn mình năm, sáu tuổi. Tôi là một tay săn bàn bẩm sinh, ghi hàng trăm bàn thắng trong những trận bóng đường phố và những giải đấu cấp trường cấp thành phố. Đến năm mười lăm, mười sáu tôi bắt đầu ghi những bàn thắng bằng cách đi bóng qua bốn năm người. Tôi biết mình có những phẩm chất giống với Messi, cầu thủ đang tỏa sáng trong màu áo câu lạc bộ Barcelona. Nhưng rồi khi tôi gia nhập đội trẻ Hà Nội, chỉ nửa tháng sau tôi đã phải từ bỏ ước mơ của mình. Chúng tôi phải tập ở một sân bóng không khác gì một bãi cỏ hoang, phải ở trong một khu nhà cấp bốn nghèo nàn, được trả sáu trăm ngàn đồng một tháng để tập. Có người đã ở đó năm năm chỉ vì số lương ít ỏi đó, hầu hết cuối cùng đều bị loại ra trở thành công nhân hay một kẻ vô công rồi nghề, chỉ một số trở thành cầu thủ bóng đá và ngay cả khi ấy thì cũng hiếm người vui vẻ với cái nghề ấy bởi đối với họ đó chỉ là một thứ giúp họ kiếm sống. Cái nghèo sinh ra những tệ nạn: lô đề, cá độ, hút hít, đá phò, còn những lời tục tĩu là ngôn ngữ cửa miệng của chúng tôi. Tôi không thể hòa nhập được với môi trường ấy. Tôi buồn bã trở về nhà trong niềm hân hoan của bố mẹ. Tôi đi theo con đường họ chọn cho tôi và tự cảm thấy hài lòng với nó. Đó chỉ là vài dòng ngắn gọn mà tôi có thể kể về cuộc đời mình. Nhưng tôi chỉ nói với Hoài Anh một câu còn ngắn gọn hơn “Vì một số lý do”.

- Tớ cũng giống như ấy- Hoài Anh nói.
- Thật sao?- Tôi ngạc nhiên.
- Tớ muốn trở thành diễn viên.

Nghe Hoài Anh nói thế tôi chợt nhớ đến buổi dạ hội của khoa. Trong vở kịch mà khoa tôi dàn dựng, Hoài Anh đóng vai Juliét và diễn xuất tài tình của cô đã góp phần khiến cho vở diễn thu hút tất cả mọi ánh mắt của khán giả đêm hôm đó. Tôi vẫn còn ấn tượng cảnh Juliét tỉnh dậy thấy Rômêô nằm chết bên mình, khuôn mặt của Hoài Anh thực sự là khuôn mặt của người con gái đau khổ đến tuyệt vọng. Suýt nữa thì tôi đã chảy nước mắt.

Trong những buổi thuyết trình trên lớp, Hoài Anh cũng thường là nhân vật chính trong những clip ngắn mà lớp tôi quay để làm cho buổi thuyết trình thêm sinh động. Nghe Hoài Anh nói muốn làm diễn viên tôi chợt nghĩ là chẳng có lí do gì để cô không trở thành diễn viên cả.

- Sao ấy không thử, Hoài Anh mà đi làm diễn viên có thể thành ngôi sao điện ảnh ấy chứ?

Hoài Anh mỉm cười:

- Tớ đã thử rồi.

Cô cầm gậy đánh một cú sê bi nhưng bi cái lại rơi vào lỗ. Rồi cô quay ra nói tiếp:

- Một lần tớ đi casting thử vai cho một bộ phim sắp quay. Tớ diễn rất tốt và được ông đạo diễn chú ý. Tối hôm đó ông ấy gọi điện bảo tớ hôm sau tới vòng phỏng vấn. Lúc ấy tớ rất vui cảm giác như ước mơ của mình sắp thành hiện thực. Hôm sau khi đi phỏng vấn tớ rất ngạc nhiên vì phỏng vấn gì mà lại ở một quán cà phê có ánh đèn mờ mờ và chỉ có mỗi mình lão đạo diễn ấy. Lão ấy bằng tuổi bố mình mà cứ anh anh em em em em tớ đã thấy khó chịu rồi. Rồi đến lúc lão ấy sấn vào ngồi cạnh, hứa hươu hứa vượn một lúc mà tay thì cứ vuốt vuốt đùi mình thì tớ không chịu được nữa, tát cho lão ấy một cái rồi bỏ về. Cả đêm ấy tớ nằm khóc. Chẳng ai biết cả. Tớ chẳng nói với ai về chuyện đấy. Từ đó tớ chẳng đi buổi casting nào nữa. Về sau cái phim kia diễn viên chính là một con bé diễn chán ghê gớm, được mỗi cái

cao ráo trắng trẻo. Chắc là nó chịu lên giường với cái lão đạo diễn kia.

Trong lời nói của cô chứa biết bao nhiêu là đắng cay. Tôi đồng cảm với cô vì đã từng vui niềm vui của cô, từng đau nỗi đau của cô, nỗi đau của một tâm hồn bất lực, nỗi đau của một giấc mơ tan vỡ, nỗi đau của một thiên tài không được tỏa sáng. Đáng buồn thay, chúng tôi không phải là những người duy nhất. Trên đường đời của mình, tôi đã gặp biết bao con người như thế, những con người phải bỏ phí tài năng của mình để làm những công việc hết sức bình thường. Tôi biết những con người ấy cũng giống tôi, đều mang trong mình một nỗi buồn tê tái, ngày ngày phải nhìn những hạt giống tài năng của mình bị thui chột. Giá như không phải mang trong mình những hạt giống ấy thì họ đã có thể sống vui vẻ biết bao. Đôi khi tôi ước mình sinh ra ở một đất nước khác, một thời đại khác hoặc chỉ đơn giản là sinh muộn mười năm, hai mươi năm thôi thì mọi chuyện đã có thể khác. Tôi đang sống trong một thế hệ, một thế hệ bị lãng quên. Và tôi không muốn lại có những thế hệ bị lãng quên tiếp sau nữa.

Trong lúc tôi đang miên man trong dòng suy nghĩ thì Hoài Anh đánh một đường bi cuối cùng kết thúc ván đấu. Trái bi màu đen lăn xuống lỗ. Tiếng lộc cộc làm tôi giật mình, nghe như tiếng thở dài cho một thế hệ con người...

Tùy Phong

Anh là gì trong trái tim em

MU và Chelsea

Chỉ một lát nữa thôi, trận chung kết champions league giữa MU và Chelsea sẽ diễn ra. Từ bốn năm nay, Chelsea đã nổi lên là một thế lực thách thức MU ở giải ngoại hạng Anh. Họ thay phiên nhau giành chức vô địch giải ngoại hạng. Nhưng đây mới là lần đầu tiên, hai đội gặp nhau ở một trận chung kết champions league. Đối với MU, đây là lần đầu tiên sau mười năm kể từ cú ăn ba thần thánh năm 1999 họ bước vào một trận chung kết giải đấu cao quý nhất châu Âu, còn đối với Chelsea, ước mơ lần đầu tiên thống trị cả châu Âu chỉ còn cách họ một bước chân. Hàng tỉ người hâm mộ trái bóng tròn trên thế giới đang háo hức đếm từng giây để được theo dõi trận thư hùng ấy. Trong số đó có hai người rất đặc biệt. Họ là một cặp tình nhân nhưng đồng thời lại là fan của hai kẻ không đội trời chung, anh là fan của MU còn cô là fan của Chelsea. Anh hâm mộ “Quỷ đỏ” từ mười năm nay còn cô mới giành trái tim mình cho “The Blues” được ba năm. Nhưng tình yêu của họ dành cho đội bóng của mình thì chẳng kém gì nhau, nhiều khi còn lấn át cả tình yêu mà họ dành cho nhau. Cứ mỗi lần MU gặp Chelsea là y như rằng họ sẽ chí chóe với nhau. Vậy mà rồi đến lần sau, họ vẫn ngồi bên nhau xem bóng đá.

Cô ngả đầu vào vai anh:

- Khi nào hai đội ra sân thì đánh thức em nhé.
- Ừ, em ngủ đi.

Cô nhắm mắt nhưng không ngủ mà chìm trong những suy nghĩ về anh. Hôm nay anh thật đáng yêu. Hội bạn rủ anh đi xem bóng đá nhưng anh đã từ chối để đến xem với cô. Anh không nỡ để cô xem trận đấu một mình mà cô thì nhất định không chịu đi xem với hội bạn của anh. Cô yêu anh dù tính xấu của anh nhiều không kể hết: lười biếng, ngủ nhiều, bừa bãi, không biết chiều cô,... nhất là cái tính mê cá độ. Lúc nào anh cũng có thể kể vanh vách tỉ lệ cá cược của châu Âu và châu Á. Trận đấu nào hay anh cũng phải tìm được người khác phe để cá cược cùng anh, nếu không tìm được thì anh

sẵn sàng đổi sang phe bên kia để cá. Thậm chí có lần lên Vincom, có hai thang máy đang đi lên, anh còn đòi cá với cô xem cái nào sẽ đến trước. Lại còn cái tính nói nhiều và thích trêu chọc người khác nữa. Nhiều lúc anh làm cô tức muốn phát khóc, đàn ông con trai gì mà chẳng biết nhường nhịn con gái, chẳng bao giờ chịu nhận là mình sai, lần nào đấu khẩu người thắng cũng là anh dù cho anh có sai lè lè đi chẳng nữa. Có một câu nói mà cô rất tâm đắc: “Không phải fan MU chỉ toàn những kẻ không ra gì, nhưng những kẻ không ra gì thì toàn là fan MU”. Anh cũng là một trong số đó. Ấy vậy mà cô vẫn yêu anh. Thật là khó hiểu.

- Dậy đi kìa, chuẩn bị đá rồi.

Cô choàng tỉnh giấc. Màn khai mạc đầy màu sắc vừa kết thúc. Những giai điệu hào hùng của bản nhạc champions league bắt đầu vang lên khiến trái tim cô rộn ràng.

- Đây, cho ôm một cái nào- Anh nói.

- Không cho- cô đáp.

- Đi mà. Anh muốn bù đắp cho em vì sau trận đấu em sẽ buồn.

- Còn lâu. Sau trận đấu em sẽ rất vui vì Chelsea sẽ đoạt Cup.

- Haha cá không?

- Em đã bảo không cá rồi cơ mà.

- Sợ rồi chứ gì?

- Sợ gì! Thôi được, cá thì cá. Cá thế nào?

- Nếu MU thắng thì trong vòng một tháng ngày nào em cũng phải nói “Em yêu anh” một lần. Tất nhiên nếu em thích nói nhiều lần cũng ok.

- Nếu Chelsea thắng thì sao?

- Thì ngược lại. Anh phải nói “Anh yêu em” trong một tháng.

- Hừm, được rồi.

Trọng tài nổi còi, các cầu thủ MU giao bóng bắt đầu trận đấu. Hai đội bước vào trận đấu rất hào hứng. Anh và cô bắt đầu hò hét cổ vũ cho đội bóng của mình, không ai chịu ai. Khi trận đấu chưa được ba mươi phút, sau một pha bật tường với Paul Scholes ở cánh phải, Wes Brown tung một đường tạt bóng vào vòng cấm địa, ở đó đã có Ronaldo đang chờ sẵn bật cao

đánh đầu, bóng bay thẳng vào lưới trong sự bất lực của thủ thành Petr Cech. Anh rú lên điên cuồng:

- Vào! Vào rồi! Tuyệt vời! Ronaldo!

Cô cáu kỉnh với anh:

- Anh bị điên à? Mới có một bàn mà hét to thế.

- Sao? Còn bảo Ronaldo là cầu thủ lớn của những trận đấu nhỏ nữa không? Thấy quả ghi bàn đẹp chưa?

- Anh đừng mừng vội. Chelsea sẽ lội ngược dòng cho mà xem.

Tuy nói cứng như thế nhưng cô lo lắng biết bao. Hàng phòng thủ của MU năm nay dưới sự chỉ huy của thủ môn Van der Sar cùng cặp trung vệ Ferdinand-Vidic giống như một tấm bê tông không có lỗ hổng. Nỗi lo lắng của cô càng tăng lên khi MU càng đá càng hay, liên tục uy hiếp khung thành Chelsea. Petr Cech phải trở hết tài nghệ mới cứu được cho Chelsea thua thêm bàn nữa. Anh xuýt xoa nuối tiếc.

- MU đá hay thế này thì Chelsea kiểu gì cũng bị thua thêm thôi. Em chuẩn bị tinh thần cả tháng nói yêu anh đi.

- Còn lâu. MU thua thì có.

Khi tất cả mọi người đều nghĩ hiệp một sẽ kết thúc với phần thắng thuộc về MU thì đúng phút bốn lăm, từ cú sút của Essien, bóng đập người Vidic rồi Ferdinand tới trước mặt Lampard, Van der Sar lao ra nhưng bị trượt chân, và Lampard đã không bỏ lỡ cơ hội ghi bàn san bằng tỉ số. Lần này thì đến lượt cô bật dậy:

- Yeah, Lampard! Chelsea vô địch.

Anh cay đắng thốt lên:

- Trời ơi! Sao đúng lúc quan trọng lại trượt chân thế.

- Thế nào. Em nói có sai đâu. Chelsea ghi bàn rồi nhé.

- Rùa không chịu được. Chelsea đá vớ vẫn thế mà cũng ghi bàn.

- Ở ghi bàn là ghi bàn, anh đừng có đổ tại.

Hiệp hai diễn ra với thể trận khác hẳn so với hiệp một. Chelsea mới là đội đá hay hơn. Hàng tiền vệ của MU bỗng dưng sa sút hẳn so với hiệp một, để cho Chelsea đá ép sân. Tình huống nguy hiểm nhất là cú sút đập cột dọc của Drogba. Hiệp hai không có bàn thắng nào, hai đội buộc phải bước vào

hai hiệp phụ. Một lần nữa, bóng lại dội khung thành của MU sau cú sút đập xà ngang của Lampard. Bây giờ cô thì tiếc nuối còn anh thì lo lắng. Sau hai hiệp phụ vẫn bất phân thắng bại, hai đội phải bước vào loạt penalty cân não. Tất cả đều đá thành công cho đến khi Ronaldo đá hỏng ở lượt sút thứ ba.

Cô như phát điên lên vì vui sướng. Chức vô địch đã gần lắm rồi. Trong khi ấy, anh im lặng, chìm trong nỗi thất vọng. Anh đã phải chờ mười năm rồi mới được thấy MU ở gần chức vô địch đến thế. Nếu như lần này thất bại thì anh còn phải chờ bao lâu nữa.

John Terry, đội trưởng của Chelsea, bước lên đá quả mười một mét cuối cùng. Nếu thành công, Chelsea sẽ giành chức vô địch. Tất cả như nín thở. Cô nhắm mắt không dám nhìn. Anh thì cầu trời cho Terry sút hỏng. Và rồi tấn bi kịch đã xảy ra. Terry bị trượt chân khiến cho cú sút đưa bóng chệch ra ngoài. Trái tim cô như tan ra từng mảnh khi nghe tiếng anh gào rú. Cô mở mắt ra và thấy khuôn mặt Terry thần thờ. Và rồi cú sút hỏng của Anelka như một điều tất yếu phải xảy ra. Manchester United trở thành nhà vô địch. Các cầu thủ áo đỏ vỡ òa trong niềm vui chiến thắng. Trong khi đó, các cầu thủ Chelsea thần thờ như chưa tin rằng thất bại của mình là sự thật. John Terry òa khóc như một đứa trẻ. Trước cảnh tượng như thế, cô cũng không cầm được nước mắt. Nước mắt cô lăn ròn ròn trên má. Nỗi uất ức khiến cổ họng cô như nghẹn lại. Tại sao vận may cứ đeo đẳng MU mãi thế? Tại sao ông trời lại bắt Chelsea phải thua? Terry, Lampard, Ballack, Drogba,... Các anh đã chiến đấu hết mình vì màu xanh Chelsea. Họ xứng đáng có được chức vô địch lắm chứ. Vậy mà tại sao? Và điều mà cô ước nhất là anh vẫn cứ reo hò, ca hát, chẳng để ý gì đến cảm xúc của cô lúc này. Bao nhiêu nỗi ấm ức dồn nén khiến cô không chỉ chảy nước mắt nữa mà khóc òa lên nức nở. Đến lúc này anh mới chịu để ý đến cô:

- Thôi đừng khóc nữa. MU vô địch là xứng đáng rồi. Chuẩn bị nói yêu anh trong một tháng đi hehe.

Những lời an ủi của anh chỉ càng khiến cô tức điên lên. Cô bỗng cảm thấy căm ghét anh vô cùng. Cô gào lên:

- Cút đi! Cút đi! Anh quá đáng lắm!

- Bình tĩnh nào. Làm gì mà quá khích thế.
- Tôi bảo anh rút ngay khỏi nhà tôi cơ mà.
- Thôi được rồi. Anh đi ra đường ăn mừng đây.

Anh mở cửa lấy xe về. Còn lại mình cô ngồi khóc. Lúc này các cầu thủ MU bắt đầu nâng cúp. Cô bèn tắt phụt tivi đi.

“Sao anh ta đáng ghét thế? Sao mình lại có thể yêu được một người như anh ta cơ chứ?”, cô thầm nghĩ.

...

Mấy tháng sau, Chelsea lại gặp MU...

Cô lại ngồi xem...

Nhưng bây giờ... không còn ai xem cùng cô nữa...không còn ai trêu chọc cô nữa...

Anh không còn ở bên cô...

Ngày hôm ấy, khi cô đuổi anh ra khỏi nhà, anh đi ra đường và bị một chiếc xe tải cán chết...

Cô đã khóc bao nhiêu, dằn vặt bao nhiêu vì đã gây ra cái chết của anh. Nếu cô không đuổi anh ra khỏi nhà thì đâu xảy ra chuyện đau lòng như thế. Cô càng đau đớn hơn khi nhớ lại những lời cuối cùng nói với anh.

“Tôi bảo anh rút ngay khỏi nhà tôi cơ mà”

Đó là những lời cuối cùng mà cô dành cho anh ư? Tại sao cô lại có thể tàn nhẫn như thế. Một tháng sau đó, ngày nào cô cũng gọi vào số di động của anh để nói “Em yêu anh”. Nhưng anh không thể nhắc máy để nghe cô nói những lời yêu thương ấy. Mãi mãi anh không trở về bên cô nữa...

Mắt cô nhòa đi vì nhớ anh. Trận đấu giữa MU và Chelsea vẫn diễn ra rất quyết liệt. Nhưng kết quả thế nào không còn quan trọng nữa.

Không có anh ở bên, chẳng còn gì có ý nghĩa nữa...

Tùy Phong

Anh là gì trong trái tim em

Ngày mai em đi

*Sao không ôm anh như lần đầu tiên em đến
Sao không hôn anh như ngày nào còn lưu luyến
Sao không vui lên như một thời bao thương mến
Màu mắt em sao hôm nay muộn phiền*

Hôm nay như thường lệ tôi đón xe buýt từ trường về. Tôi chọn cho mình một chiếc ghế trống rồi lấy ipod ra nghe. Giờ này hãy còn vắng bởi tôi được nghỉ mấy tiết cuối chứ mọi khi phải đứng giữa nhung nhúc những người và người. Việc được ngồi ghế lúc này đối với một anh thanh niên như tôi quả là xa xỉ. Tôi ngồi tận hưởng cái hạnh phúc bình dị ấy. Từ một năm nay tôi đã học được cách cảm thấy hạnh phúc từ những điều nhỏ con. Một bữa cơm tối mọi người ngồi ăn bên nhau và xem thời sự, tôi thấy vui. Một ngày đi học giảng đường đông đủ sinh viên, tôi thấy vui. Một buổi đi chơi với bạn bè uống trà sữa ở Feeling Tea khiến tôi hạnh phúc. Những hạnh phúc ấy tôi tìm ra chỉ sau khi nhận lấy những nỗi đau khi mối tình với em qua đi. Em đến rồi đi như một luồng gió mát thổi vào cuộc đời tôi nhưng những kí ức về em không bao giờ biến mất. Tôi tưởng thời gian sẽ xóa nhòa hình ảnh của em nhưng tôi đã nhầm. Đôi khi những kí ức về mối tình ngắn ngủi chưa đầy một tháng tưởng đã ngủ yên bỗng thức dậy đầy sức sống, đôi khi trong những giấc mơ tôi lại thấy cái ôm thật chặt từ sau lưng để rồi khi thức dậy thấy đắng ngắt ở trong lòng...

Tôi vẫn ngồi nghe những ca khúc yêu thích của mình, mắt hướng ra ngoài cửa sổ nhìn cảnh vật trôi lụi về phía sau. Tôi lơ đãng không biết hồn mình đang ở đâu. Mắt tôi nhìn mà không nhìn, tai tôi nghe mà không nghe. Bỗng tôi giật mình khi nghe tiếng nói như phát ra từ xa xăm: “Em chào anh”. Tiếng nói ấy từ chiếc ghế cạnh tôi. Tôi không muốn quay lại. Giọng nói

ngọt ngào ấy làm tôi sợ. Nhưng tôi vẫn quay lại và tôi thấy điều tôi không muốn thấy: em.

- Lâu lắm rồi không gặp anh.
- Ừ.

Tôi nở một nụ cười nhẹ nhàng trên khuôn mặt bình thản dù lòng tôi như mặt biển trong cơn bão miền nhiệt đới. Tôi sợ. Những nỗi đau em gây ra thời gian vẫn chưa làm lành hết thì giờ đây em lại xuất hiện. Tôi lo những vết thương cũ lại mừng mủ và em sẽ gây ra những vết thương mới trong lòng tôi. Không chỉ là nỗi sợ hãi mà còn một cảm xúc nữa trong tôi là sự giận dữ. Em nói cứ như giữa tôi và em chưa từng có chuyện gì xảy ra, cứ như hai người bạn cũ lâu ngày không gặp, cứ như em chưa từng gây ra bao đau khổ, dẫn vật cho tôi.

“Phải rồi, lâu lắm không gặp. Lâu lắm kể từ khi em gửi cho anh một dòng tin nhắn ngắn ngủi nói chia tay”, tôi nghĩ thầm.

Tôi ngắm em. Một năm đã trôi qua nhưng em vẫn không thay đổi. Vẫn đôi mắt buồn đằm sau cặp kính gọng đen, vẫn phong cách ăn mặc ấy, chỉ có mái tóc ngắn khi xưa giờ em để dài hơn.

- Anh có khoẻ không?
- Anh vẫn khoẻ. Còn em?

Tôi và em cứ nói những câu xã giao nghe mà phát buồn nôn. Cuộc gặp gỡ này không làm tôi thoải mái chút nào. Câu chuyện của tôi và em thỉnh thoảng bị những khoảng lặng chen vào. Đó là lúc một trong hai người định nói ra một điều gì nhưng lại thôi vì ngại gợi đến chuyện cũ. Sau một khoảng lặng như thế em nói:

- Em sắp đi Phần Lan.

Tôi cũng lơ mơ biết chuyện đấy. Đôi lần tôi cũng ghé qua blog của em. Em sắp đi du học sang cái xứ sở lạnh lẽo của băng và tuyết ấy.

- Bao giờ em đi?
- Ngày mai em đi.

Sau câu nói đấy là một khoảng lặng dài. Tôi đeo lại tai nghe vào. Em lấy một tai nghe cùng rồi nhắm mắt ngả vào vai tôi. Tôi quên hết những giận hờn dành cho em, như em chưa từng khiến tôi đau đớn. Cảm giác giống với lần đầu gặp em, một thứ hạnh phúc tựa như pha lê, lung linh và dễ vỡ. Tôi bỗng chợt dạ khi nghe bên tai mình ca khúc của Lê Hiếu:

Sao không ôm anh như lần đầu tiên em đến?

Sao không hôn anh như ngày nào còn lưu luyến?

Sao không vui lên như một thời bao thương mến?

Màu mắt em sao hôm nay muộn phiền?

...

Ngày mai anh không còn em nữa, không cho ai là tất cả

Để nỗi cô đơn theo anh đến một miền trời xa

Để nhắc cho anh biết bao ngày hạnh phúc êm đềm

Nhắc cho anh luôn còn lại một trái tim...yêu em

Dường như chiếc ipod thấu hiểu tâm trạng tôi lúc này nên đã chọn đúng bài hát ấy. Tôi nhìn ra bên ngoài cửa kính. Không gian đang trôi ngược lại. Thời gian đang trôi ngược lại. Ca khúc ấy như chiếc chìa khoá mở cánh cửa thời gian đưa tôi về lần đầu gặp em. Cái ôm ấy như còn mơn man trên da thịt tôi, nụ hôn ấy như còn xôn xao trên bờ môi tôi. Em đang tựa đầu vào vai tôi ngủ. Tôi nhớ lại tất cả những gì đã cố chôn vùi. Nỗi đau mất em như còn nóng hổi trong lòng, nước mắt của ngày hôm ấy giờ chảy ngược vào trong tim tôi. Tôi quay lại ngắm em. Đường như em là điều bí ẩn cuộc đời đã mang đến cho tôi. Em là ai mà khiến tôi như vậy? Tôi đã từng mong không bao giờ gặp lại em nhưng giờ lại cảm thấy hụt hẫng khi ngày mai em đi đến một chân trời xa thật xa.

- Dậy đi em, chuẩn bị đến nơi rồi- tôi lay em dậy.

Em tỉnh dậy, không hề biết những suy tư phiền muộn của tôi trong lúc em ngủ. Em cười chào tôi bởi tôi sẽ xuống bến khác, bởi đây là lần cuối tôi gặp em:

- Tạm biệt anh.

- Bye.

Tôi nở nụ cười vẫy tay chào. Em quay lưng bước xuống. Bất chợt tôi vùng khỏi chiếc ghế chạy về phía cửa. Chiếc xe buýt tiếp tục chuyển bánh đến bến đỗ tiếp theo của nó. Còn lại tôi và em.

- Ở anh xuống bến sau cơ mà- em ngạc nhiên hỏi.

Tôi không trả lời, chỉ nhìn vào mắt em. Tôi gửi hết tâm sự của mình vào cái nhìn ấy. Rồi tôi nhẹ nhàng ôm lấy em. Tôi ôm em thật lâu. Tôi không biết nó kéo dài bao lâu, vài giây, vài phút hay vài tiếng bởi thời gian như ngừng hẳn lại. Tôi thì thầm vào tai em:

- Có một con người trong anh... vẫn còn yêu em...

Em không nói gì. Tôi cũng không cần em phải nói gì. Em chỉ lấy ra một mảnh giấy màu vàng ghi vài chữ gấp lại đưa cho tôi rồi nói:

- Khi nào em đi rồi anh mới được mở ra nhé.

Tôi cầm lấy mảnh giấy em trao.

- Tạm biệt anh.

- Tạm biệt em.

Em bước đi. Tôi bước theo hướng ngược lại...

Ngày hôm sau tôi bắt xe buýt ra Nội Bài với bó hoa trên tay. Tôi lò dò nhìn bảng điện tử. Đây rồi, chuyến Hà Nội- Frankfurt bay lúc 19h30. Em phải transit ở Frankfurt rồi mới đến Helsinki được.

Từ đằng xa tôi đã nhìn thấy em cùng gia đình, bạn bè. Tôi ngại không muốn gặp, chỉ đứng từ xa ngắm cho đến khi em bước vào trong. Tôi lùi thủi bước đi trong ánh đèn mờ mờ rọi từ khu sân bay. Chợt có một tiếng rít, chiếc máy bay của em kiêu hãnh xé gió nhắc mình lên không trung.

- Thế là em đã đi rồi đấy- tôi lẩm bẩm một mình.

Bước lên chiếc xe buýt vắng vẻ, tôi ngồi xuống ghế, bó hoa tươi đặt ở ghế

bên cạnh. Bỗng tôi sực nhớ ra, thọc tay vào túi quần lấy ra mảnh giấy màu vàng in nét chữ của em: “Hãy quên em đi nhé anh”

Tôi nhớ lại những lời đã nói với em một năm trước: “Để quên một người... Cách tốt nhất... Là hãy yêu một người khác...”

“Ngốc quá...”

Làm sao anh có thể yêu ai khác...

Khi mãi mãi còn yêu em...”

Tôi mỉm cười lôi ipod ra nghe bài hát yêu thích của mình:

Ngày mai anh không còn em nữa, không cho ai là tất cả

Để nỗi cô đơn theo anh đến một miền trời xa

Để nhắc cho anh biết bao ngày hạnh phúc êm đềm

Nhắc cho anh luôn còn lại một trái tim...yêu em

Tùy Phong

Anh là gì trong trái tim em

Sợi dây chuyền

Sân ga buổi chiều hôm ấy cũng nhộn nhịp như bao buổi chiều nào khác. Ai nấy đều hồi hả, tất bật với những đồng hành lí của mình. Người lên, kẻ xuống tàu, nhưng chẳng ai muốn nán lại lâu trên sân ga trừ một đôi nam nữ trẻ độ mười chín đôi mươi.

- Anh đi nhớ viết thư cho em nhé- cô gái nói.
- Ủ- chàng trai đáp gọn lỏn.
- Tuần nào cũng phải viết đấy, để em biết rằng anh còn yêu em không.
- Ủ, thôi anh đi đây.

Chàng trai không muốn phải nhìn khuôn mặt buồn rầu và đáp lại những lời nhăn nhủ dài bất tận của cô. Anh không có tâm trạng nào cho một buổi chia li, lòng anh còn đang háo hức với cuộc phiêu lưu phía trước. Miền Nam đang vẫy gọi anh, miền Nam quanh năm nắng ấm, miền đất dành cho những con người sôi nổi, giàu chí hướng như anh. Anh đã phát chán cái đất Hà Thành cũ kĩ, trầm lặng này rồi. Cái ý nghĩ vào Nam lập nghiệp cắm sâu vào tâm trí anh từ lúc nào không hay, để rồi đến ngày chàng thanh niên ấy quyết định biến cái ý định ấy thành sự thực. Khát vọng vươn lên khiến cho chẳng điều gì có thể níu kéo anh ở lại mảnh đất này, kể cả đó là người con gái anh yêu. Khi anh nói với cô rằng anh sẽ vào Nam lập nghiệp, cô đã buồn biết bao. Tại sao lại cứ phải là miền Nam cơ chứ, chẳng nhẽ thủ đô còn chưa đủ cho anh hay sao. Biết bao người nơi khác ao ước được trụ lại ở mảnh đất này, còn anh, anh lại muốn rời bỏ nó. Nhưng cái ý nghĩ đáng sợ nhất ám ảnh cô là anh không yêu cô. Nếu anh yêu cô thì chắc hẳn anh đã chẳng bao giờ có cái ý muốn rời đại kia. Mỗi khi nghĩ đến điều đó cô lại khóc. Điều ấy thường xảy ra trong đêm, khi cô nghĩ ngợi nhiều nhất, mà cô thì có thể nghĩ được gì khác ngoài anh cơ chứ. Những tiếng khóc nghẹn ngào của cô chìm khuất trong màn đêm tĩnh lặng, chẳng thể nào vọng đến tai anh. Còn trước mặt anh, cô luôn giấu đi sự yếu đuối của mình, có chẳng

cũng chỉ là những lời trách móc, giận hờn băng quơ. Cô không muốn ngăn trở anh gây dựng sự nghiệp, mà dù có muốn thì cũng chẳng thể ngăn cản một khi anh đã quyết định điều gì.

- Anh đi đây- Anh lạnh lùng nhắc lại.
- Đừng- cô như sức tĩnh- Em muốn nhìn anh một lát nữa. Chỉ một lát thôi.

Anh sững lại. Sự nồn nóng của anh như dội bớt. Anh cũng ngấm khuôn mặt cô. Hai hàng lệ chảy dài trên đôi bờ má của cô. Cô nghẹn ngào không nói nên lời. Anh lấy ngón tay mình lau nước mắt cho người yêu, vuốt ve mái tóc cô, rồi đặt lên môi cô một nụ hôn. Đó là cái hôn lâu nhất mà cũng là ngắn nhất đối với cô. Bình thường cô chẳng bao giờ để anh hôn mình ở một nơi công cộng thế này, nhưng hôm nay thì khác. Anh sắp đi xa mà không hẹn ngày trở lại...

Cô tháo sợi dây chuyền bằng bạc của mình đeo lên cổ anh:

- Em chẳng có gì, chỉ có sợi dây chuyền này. Anh hãy giữ lấy nó để luôn nhớ đến em nhé.

Chàng trai xúc động.

- Anh sẽ giữ nó. Nhất định rồi anh sẽ quay về với em.

Cô bỗng bật khóc nức nở. Anh ôm lấy cô, để mặc cô khóc trên bờ vai mình:

- Em sẽ chờ anh. Dù cho năm năm, mười năm hay hai mươi năm nữa, em cũng sẽ chờ anh.

Giờ tàu chạy đã gần kề. Người soát vé nhắc anh lên tàu. Anh bèn từ biệt cô. Giờ phút chia tay sao mà nặng nề. Đôi mắt cô đờm buồn còn anh cũng chẳng thể vui.

Anh tới chỗ ngồi của mình bên cửa sổ. Còi tàu đã hú lên. Anh vẫy tay chào cô. Cô cũng mỉm cười vẫy tay chào. Dù lòng buồn trĩu nặng nhưng cô muốn hình ảnh cuối cùng của cô trong mắt anh phải là đẹp nhất, là nụ cười mà anh vẫn thường khen một cách không lấy gì làm khéo lắm rằng nó hợp

với cô.

Chuyến tàu bắt đầu chuyển bánh. Nhà ga lùi dần về phía sau. Hình ảnh người con gái của anh cũng thế. Phải đến lúc này anh mới mơ hồ cảm thấy dường như mình đã đánh mất một thứ gì đó. Anh nắm lấy sợi dây chuyền đeo trên cổ mình, nhìn về khoảng trời xa xăm trước mặt. Cái cảm giác mất mát chóng phai mờ. Anh lại háo hức nghĩ đến miền Nam...

Thấm thoát đã mười lăm năm trời kể từ ngày ấy. Trải qua bao thăng trầm giờ đây anh đã trở thành một người thành đạt và giàu có. Anh đã đạt được điều mà mình mong muốn khi xưa. Dù dễ dàng có được bao nhiêu cô gái xinh đẹp, anh bỗng nhận ra rằng không ai sánh bằng cô gái rất đỗi bình thường anh yêu năm xưa. Có được trái tim của cô quá dễ dàng nên anh đã không trân trọng mỗi tình ấy. Anh yêu cô nhưng đồng thời vẫn luôn mộng tưởng về những người con gái mà anh chưa với tới được. Giờ đây khi những người con gái thượng lưu ngã vào vòng tay anh, anh vẫn không làm sao tìm lại được thứ tình cảm anh đã từng dành cho cô. Những người khác yêu cái vỏ bọc hoàn hảo mà anh tạo ra, còn cô, cô yêu chính con người anh giản dị không cần tô vẽ...

Qua những chuyến về Hà Nội dịp Tết, anh nghe nói cô đã lấy chồng. Đã nhiều lần anh muốn đến gặp cô nhưng rồi lại ngại ngần. Lần này thì anh đã có đủ dũng khí để đến thăm cô. Đến trước cửa nhà cô, anh bấm chuông rồi chờ. Anh bỗng thấy hồi hộp như lần đầu tiên hẹn hò. Anh tự hỏi không biết thời gian đã khiến cô thay đổi thế nào.

- Không biết cô ấy có nhận ra mình không nhỉ?

Anh tự hỏi mình, vì chính anh cũng không biết anh bây giờ có khác nhiều so với anh mười lăm năm trước hay không.

Cánh cửa mở ra. Cô giật mình thốt lên:

- Anh... ôi trời...

- Là anh đây. Đã lâu quá rồi nhỉ.

Khi anh đang bước vào nhà thì một đứa bé chạy đến ôm lấy cô và nhìn anh một cách tò mò:

- Mẹ ơi, ai đấy ạ?
- Khách của mẹ. Con chào chú đi.

Ba chữ “khách của mẹ” như những lưỡi dao vô hình đâm vào trái tim anh. Phải rồi, anh bây giờ có còn là gì của cô nữa đâu, chỉ như một người khách lạ mà thôi.

- Cháu chào chú.
- Thôi, con lên xem hoạt hình đi để mẹ tiếp khách.

Thằng bé bèn nhanh nhẩu chạy lên gác. Anh nhìn theo thằng bé, thấy trong lòng trào lên những cảm xúc khó tả.

- Con em mấy tuổi rồi?
- Năm tuổi anh ạ.
- Cháu có vẻ ngoan nhỉ?
- Vâng, tuy hơi nghịch nhưng cháu rất nghe lời bố mẹ.

Cô đưa cho anh cốc trà:

- Anh uống nước đi.
- Cám ơn em.

Cầm cốc nước cô đưa cho, những cảm giác thân quen lại dậy lên trong lòng anh. Trước mặt anh là người anh đã từng yêu, thời gian không làm cho nhan sắc của cô phai tàn mà trái lại chỉ khiến cô đẹp thêm lên một vẻ mặn mà. Ngôi nhà mà anh đang ngồi đây rất đối bình thường thôi, không rộng rãi và tiện nghi như ngôi nhà của anh ở Sài Gòn, nhưng sự hiện diện của cô đã thổi vào nó sự ấm áp và niềm hạnh phúc thanh bình. Trong khi đó, ngôi nhà của anh lạnh lẽo biết bao khi không có bàn tay chăm sóc của người phụ nữ. Anh đã li dị vợ được hai năm, người đàn bà hơn anh hai tuổi xinh đẹp và giàu có, người đã đưa anh đến vị trí ngày hôm nay. Nhưng kể cả khi vợ anh còn sống trong ngôi nhà đó thì nó cũng chưa bao giờ có hơi ấm của một gia đình. Cái tính đỏng đảnh của cô vợ và tính trăng hoa của ông chồng khiến cho cuộc hôn nhân ấy nhanh chóng đổ vỡ. Anh thêm một mái ấm gia đình biết mấy. Giá như cô là vợ anh và đứa bé kia là con anh...

- Anh bây giờ đang làm gì?
- À anh đang làm chủ một công ty nhập khẩu ô tô, ngoài ra thì buôn bán đất cát linh tinh.

- Có vẻ anh đã đạt được mong ước của mình rồi nhỉ.

Anh mỉm cười một cách chua chát:

- Cũng có thể nói như vậy.
- Em đang làm gì nhỉ?
- Em dạy một trường cấp hai.
- Ừ phải... Hồi đó em vẫn luôn muốn làm cô giáo mà.

Hai người lặng im một lúc. Những suy nghĩ miên man, những hồi ức xưa cũ chiếm lấy tâm trí họ. Bỗng anh như sức tỉnh:

- Tối nay em có rỗi không? Anh muốn mời em đi uống nước.
- Vâng. Cũng được thôi.

Anh nói cho cô địa điểm và thời gian hẹn. Rồi anh đứng dậy chào cô ra về. Anh có biết bao điều muốn nói với cô nhưng ngồi trong nhà cô, anh cảm thấy thật khó mà nói được gì ngoài những lời xã giao sáo rỗng.

Tối hôm ấy, họ gặp nhau trong quán café sang trọng. Bản nhạc không lời dịu dàng êm ái như gọi lại trong họ những cảm xúc ngày xưa cái thời họ yêu nhau say đắm.

- Em còn đẹp hơn ngày xưa nữa.
- Cám ơn anh. Anh thì vẫn phong độ như thế.
- Đã bao lâu rồi nhỉ... Phải mười lăm năm rồi đấy...
- ...
- Ngày trước chúng ta còn trẻ quá. Anh hai mươi còn em mười sáu. Thoắt một cái mà mười lăm năm đã trôi qua...

- Gia đình con cái của anh thế nào rồi?
- Anh đã li dị vợ được hai năm và vẫn chưa có con. Bây giờ anh đang độc thân.

- Sao anh không đi bước nữa?
- Anh vẫn chưa kiếm được ai. Ở địa vị của anh thật khó kiếm được một người tốt. Những người như thế không muốn lấy anh, còn những người muốn lấy anh chỉ toàn các cô muốn đào mỏ thôi. Giá như anh lấy được

người như em...

Cô mỉm cười một cách chua xót:

- Đến bây giờ anh lại nói như thế sao? Anh có biết rằng em đã luôn chờ đợi để được làm vợ anh. Phải, em đã chờ đợi mười năm trời, năm năm trong hi vọng và năm năm trong tuyệt vọng, khi biết tin anh lấy vợ. Trong mười năm ấy, không phút nào giây nào là em không nghĩ đến anh, nếu có lúc nào quên được anh thì nó cũng chỉ giống như con người ta quên rằng mình đang hít thở mà thôi.

Rồi từ đau đớn cô chuyển sang phẫn nộ:

- Biết bao đêm em đã khóc vì nhớ anh, biết bao lần em đã muốn chết đi để khỏi bị nỗi đau đớn dày vò. Cả cuộc đời em chỉ yêu mình anh. Khi anh lấy vợ, khi anh phản bội lời hứa năm xưa, là lúc trái tim em tan nát. Kể từ lúc đó, em đã chết rồi. Em ngày hôm nay chỉ là đồng tro tàn tái sinh của cô gái yêu anh ngày trước, cô gái hồn nhiên, sôi nổi, chỉ biết trao đi tất cả cho người mình yêu. Bây giờ đây, khi nỗi đau của em đã nguôi đi thì anh lại xuất hiện để những vết thương cũ lại sưng tấy. Sau chừng ấy năm không thèm đến gặp em, không viết cho em dù chỉ một chữ, sau chừng ấy nỗi đau khổ anh gây ra cho em, anh chỉ nói được như thế thôi sao?

Anh ngồi chết lặng nghe cô nói. Mỗi lời nói của cô như mỗi nhát dao đâm vào tim anh.

- Anh không ngờ đã khiến em đau khổ như thế.
- Tất nhiên. Vì anh tưởng rằng ai cũng mau quên như anh.
- Anh xin lỗi. Anh có tội với em. Em cứ mắng anh đi, mắng thật nhiều vào.
- Thôi, em chẳng mắng được anh nữa. Nỗi giận của em biến đi đâu mất rồi. Chẳng bao giờ em giận anh được lâu cả. Vả lại, lòng em cũng nguội lạnh rồi.

Hai người lại trầm ngâm. Bản nhạc buồn như nuôi tiếc cho mối tình trong sáng của họ. Bỗng anh rút từ trong túi áo vét ra một chiếc khăn mùi xoa. Anh mở khăn ra. Bọc bên trong chiếc khăn ấy là một sợi dây chuyền.

- Hôm nay anh đến để trả lại cho em cái này. Có lẽ nó đã mang đến

cho anh may mắn trong bao nhiêu năm qua.

Cô nhìn sợi dây chuyền một cách dửng dưng:

- Không, em sẽ không nhận lại nó đâu. Anh hãy giữ lấy nó. Giống như trái tim em, nó mãi mãi thuộc về anh.

Tay anh run run gói lại sợi dây chuyền đút vào túi áo.

- Vậy thì... Anh sẽ giữ nó...

Sau đó, anh chia tay cô. Trước khi chia tay, anh nắm lấy tay cô và nói:

- Chúc em hạnh phúc.

Cô nhìn anh với ánh mắt trù mẩn như ngày nào:

- Anh cũng thế nhé.

Ra khỏi quán café, anh bắt taxi cho cô về nhà. Nhìn hình bóng của cô dần xa, anh hiểu rằng mình đã để vượt mất thứ quý giá nhất của cuộc đời anh. Lúc này khi nắm tay cô, anh định cầu xin cô hãy quay lại với anh, hãy bắt đầu lại từ đầu như thể chưa từng có gì xảy ra giữa anh và cô. Có thể cô sẽ đồng ý từ bỏ tất cả để quay lại với anh, vì anh nhìn thấy trong mắt cô rằng cô vẫn còn yêu anh lắm. Nhưng anh đã không làm như thế. Anh đã gây ra quá nhiều tội lỗi rồi, anh không muốn gây thêm tội phá hoại gia đình người khác nữa. Và lại, dù có quay lại với nhau rồi, mọi thứ có còn như xưa?

Anh lấy sợi dây chuyền ra và mê mẩn ngắm. Rồi anh xúc động nắm chặt lấy nó... Anh tự nhủ sẽ giữ mãi sợi dây chuyền này bên mình. Bởi vì ... đó là tội lỗi, là món nợ mà anh suốt đời phải mang theo...

Tùy Phong

Anh là gì trong trái tim em

Tết Thanh Minh

*Cỏ non xanh tận chân trời,
Cành lê trắng điểm một vài bông hoa
Thanh Minh, trong tiết tháng ba
Lễ là Tảo mộ, hội là Đạp Thanh
Gần xa nô nức yến anh
Chị em sắm sửa bộ hành chơi xuân
Đập dìu tài tử giai nhân,
Ngựa xe như nước, áo quần như nêm.
Ngõn ngang gò đống kéo lên,
Thoi vàng vó rắc, tro tiền giấy bay...*

Cứ vào tháng ba âm lịch, người người lại nô nức rủ nhau đi “thanh minh”. Thật hiếm có ngày nào trong năm mà người Việt lại tách biệt hoàn toàn khỏi cuộc sống hiện đại để quay về với những giá trị truyền thống như vậy. Cùng với những ngày Tết, đó là ngày để những người đang sống xa rời những mưu sinh vất vả để nhớ đến những người đã khuất. Người người đi thanh minh như trả hội. Ta có thể bắt gặp những cụ già tóc bạc lưng còng, cũng có thể bắt gặp những đứa trẻ hồn nhiên thơ dại chẳng hề hay biết ý nghĩa của cái ngày này, đối với chúng mọi thứ đều thật mới mẻ và lạ lẫm. Nhưng dù là ai thì khi đi thanh minh họ cũng thường đem theo một tâm trạng tươi vui hay bình thản. Nỗi đau nếu có cũng đã bị thời gian xóa nhòa. Chỉ có một chàng trai đem theo nỗi u sầu trong tiết Thanh minh. Anh đi một mình. Trong khu nghĩa trang buổi chiều hôm ấy, những người đi tảo mộ đều đi cùng gia đình bốn năm người, chỉ có anh là đi một mình...

Anh bước tới ngôi mộ ấy. Anh đứng lặng người khi thấy bức di ảnh. Ảnh trên bia mộ là một cô gái còn rất trẻ. Cô mới mười chín tuổi. Nụ cười của

cô trên tấm ảnh mới vui tươi, tràn trề sức sống làm sao, đến nỗi anh ngỡ cô vẫn còn tồn tại trên cõi đời này, chỉ là đang ở một nơi xa xôi nào đó mà anh không biết thôi. Khi cô chụp bức ảnh ấy, cô có ngờ đâu rằng đó sẽ là bức ảnh thờ của cô. Mười chín tuổi, cô còn quá trẻ để nghĩ đến cái chết. Cuộc đời cô chỉ mới bắt đầu. Những năm tháng đẹp nhất của cuộc đời còn đang chờ cô phía trước. Vậy mà cô lại ra đi, cô ra đi mãi mãi ở tuổi mười chín, mãi mãi cô không bước sang tuổi hai mươi...

Anh cắm vào lọ hoa trên mộ cô những bông hoa bách hợp. Đó là loài hoa mà cô thích nhất và anh thấy những bông hoa ấy cũng hợp với cô. Cô cũng sáng trong như một bông hoa bách hợp, mỗi phút mỗi giây cô sống trong cuộc đời là mỗi phút mỗi giây cô đem lại niềm hạnh phúc cho những người xung quanh cũng giống những bông hoa bách hợp tỏa ngát hương thơm cho đời. Nhưng cũng như loài hoa chỉ nở vào tháng tư, cuộc đời cô mới ngắn ngủi làm sao... Cắm hoa vào lọ xong, anh thả nhang cho cô. Hương khói bay nghi ngút. Anh rút chiếc di động, bấm chỉnh một lúc rồi đặt chiếc điện thoại lên ngôi mộ để cô có thể nghe thật rõ. Từ chiếc điện thoại vang lên giai điệu bài hát mà cô thích nhất:

“... Và rồi ta hứa sẽ quay trở lại

Vào một ngày mai như hai người bạn

Một ngày để quên tất cả lại nhớ về nhau... ”

Những lời ca tha thiết ấy khiến anh bỗng bật khóc nức nở. Mới ngày nào anh còn ngồi bên cô, mỗi người một chiếc tai nghe cùng nhau nghe bài hát ấy. Cô dựa đầu vào vai anh, anh quàng tay vuốt ve mái tóc cô. Hương thơm của cô như vẫn còn thoảng đâu đây. Vậy mà giờ cô đã trở thành cô gái của ngày hôm qua.

“...Dường như là vẫn thế em không trở lại

Mãi mãi là như thế anh không trẻ lại

*Dòng thời gian trôi như ánh sao băng
Trong khoảnh khắc qua chúng ta... ”*

Anh chợt ngẩng đầu nhìn lên bức ảnh của cô. Nụ cười của cô bỗng trở nên tươi tắn lạ thường. Trong kí ức của anh, nụ cười rạng rỡ của cô chưa bao giờ phai nhạt. Nụ cười ấy như vầng dương tỏa sáng, xóa đi bóng tối mây mù của cuộc đời anh.

- Tại sao em cười?- anh ngạc nhiên hỏi.
- Tự nhiên em nhớ đến lần đầu mình gặp nhau.

Anh mỉm cười:

- Phải rồi. Lúc đó em làm đổ cà phê ra áo anh. Em thật tệ, cái áo sơ mi đồ hiệu anh vừa mới mua đấy.
- Ở anh buồn cười, bây giờ lại trách em. Lúc đó anh còn cười bảo không sao mà.
- Tại em cứ rớt rít xin lỗi, lại còn đòi đem áo anh về giặt hộ thì anh phải bảo thế chứ sao, không thì anh lại mang tiếng không ga-lăng à. Trông khuôn mặt em lúc đấy buồn cười lắm.
- Không buồn cười bằng anh. Lần nào đến quán của em anh cũng đi một mình, ngồi đúng cái chỗ cạnh cửa sổ rồi ngắm trăng với sao.
- Em biết không, anh chẳng thích cái quán đấy gì cả. Nhạc thì toàn nhạc rap với hip-hop, cà phê lại dở mà trang trí thì lòe loẹt.
- Thế sao anh hay đến đó vậy?
- Anh đến để gặp cô gái đã đánh đổ cà phê vào áo anh hôm đầu tiên thôi. Thật lòng thì anh mong cô gái ấy lại đánh đổ cà phê vào áo anh tiếp.
- Sao anh chưa bao giờ nói điều ấy với em?
- Thì bây giờ anh nói đấy thôi.
- Nhưng bây giờ em chết rồi.
- Không, em chưa chết. Nếu em chết rồi thì sao em còn nói chuyện được với anh?
- Nhưng ...
- Sao?

- Khi nào anh không còn yêu em thì em sẽ không thể nói chuyện được với anh...
- Thế thì tốt. Chắc chắn là anh sẽ yêu em mãi mãi rồi.
- Hoặc khi nào trái tim anh có một người con gái khác.
- Anh sẽ không thể yêu ai khác ngoài em nữa.
- Em...em... Anh nên quên em đi.
- Tại... tại sao?- Anh ngỡ ngàng- Em không còn yêu anh sao?

Cô bỗng nghẹn ngào. Hai vệt nước mắt lăn dài trên đôi má. Anh ôm cô vào lòng an ủi. Nhưng lạ thay anh không thể chạm được vào cô.

- Anh thấy không, anh muốn ôm em mà chẳng thể ôm được, anh thích vuốt tóc em mà chẳng thể chạm vào, nếu còn yêu em anh sẽ chỉ còn đau khổ mà thôi. Hãy quên em đi, cuộc đời anh còn dài, anh sẽ gặp được một người con gái khác tốt hơn em. Hãy sống tốt anh nhé, em sẽ luôn phù hộ cho anh.

Anh toan ngắt lời cô thì có người xen ngang:

- Anh gì ơi! Anh gì ơi!
- Anh choàng mở mắt.
- Anh có làm sao không?- người đàn ông kia hỏi.
 - Tôi làm sao?
 - May quá! Tôi đi qua thì thấy anh nằm lăn ra đất. Cứ tưởng anh bị làm sao?

Người gác mộ yên trí bỏ đi. Còn lại anh và bài hát “Cô gái đến từ ngày hôm qua” không biết đã tua lại đến lần thứ mấy. Thì ra anh vừa nằm mơ. Cô đã đến gặp anh trong giấc mơ ấy. Anh cảm thấy tiếc vì không thể ở bên cô lâu hơn. Nhưng dường như anh đã bớt u sầu hơn. Anh lấy những tờ tiền âm phủ để hóa vàng cho cô. Ngọn lửa cháy ngùn ngụt. Anh ngồi nhìn ngọn lửa ấy mà lòng ấm áp hơn. Những tờ tiền vàng, đô la âm phủ dần hóa thành tro bụi cuộn mình trôi mãi lên trời cao cho đến khi tan biến vào cõi hư vô. Khi tất cả đã cháy hết, anh bèn cất bước ra về.

Một năm sau

Tiết thanh minh, anh lại đến thăm cô. Nhưng lần này anh không đến một mình. Anh đi cùng với một người con gái khác. Khuôn mặt anh không còn đau khổ như hồi năm ngoái. Anh đã tìm được hạnh phúc của mình.

- Cô ấy đẹp quá- cô gái nói.
- Phải, rất đẹp- anh bình thản.

Anh thấp hươg và thăm nói với cô:

“Anh đã nghe lời em cố gắng sống tốt và tìm được một người con gái để yêu thương. Hôm nay anh dẫn cô ấy đến đây gặp em. Em có vui không em?”

Một cơn gió mạnh bỗng lùa qua. Và trong tiếng rì rào của những ngọn cây cao vút, anh như nghe thấy tiếng cười khúc khích của cô ...

Tùy Phong

Anh là gì trong trái tim em

Hãy chờ tôi nhé Vancouver

Chẳng hiểu sao bỗng dưng tôi lại nhớ đến Vancouver, thành phố mà tôi chưa bao giờ đặt chân đến. Trong trí tưởng tượng của tôi, đó là một thành phố hiền hòa và thơ mộng, nằm bên một hồ nước mênh mông. Ở nơi ấy có một người mà tôi không bao giờ quên... Chuyện xảy ra đã cách đây năm năm, khi ấy tôi mới mười sáu tuổi...

Năm ấy, tôi đi học tiếng anh ở một trung tâm tiếng anh do người nước ngoài dạy. Lúc đầu dạy tôi là một ông người Scotland trước đây vốn là cảnh sát. Ông này chỉ giỏi cười đùa và cợt nhả chứ chẳng dạy dỗ được gì mấy, đã thế cái chất giọng Scotland của ông khiến cho tiếng Anh trở thành một thứ ngôn ngữ thật khó chịu. Những người khác trong lớp tôi thích ông nhưng tôi thì thấy bức mình và ấm ức vì rõ là cái trung tâm này thuê Tây balô chứ không phải người có kinh nghiệm giảng dạy. Tôi xin chuyển sang lớp khác. Lần này thì may mắn đã đến với tôi, người dạy tôi là Naomi. Ngay từ lần đầu tiên bước vào lớp, Naomi đã đem lại cho tôi một ấn tượng rất đặc biệt. Cô gái hai mươi một tuổi ấy có khuôn mặt đậm chất Tây phương với cái mũi cao, thanh và đôi mắt sâu. Nhưng trên khuôn mặt ấy tôi vẫn cảm thấy có nét gì đó rất Á Đông. Có lẽ đó là bởi sự dịu dàng tỏa ra từ ánh mắt của cô. Ánh mắt Naomi giống như ánh mắt một đứa trẻ, ngây thơ trong sáng đến lạ thường. Mái tóc dài màu hạt dẻ càng khiến cô trông dịu dàng hơn. Lúc đầu nhìn Naomi tôi chỉ cảm thấy tò mò, thích thú vì chưa thấy ai trông lạ như cô ấy, nhưng dần dần nhìn quen rồi tôi càng ngày càng thấy cô ấy đẹp hơn. Tôi thấy cô có nhiều nét giống Mariah Carey. Không chỉ có ấn tượng, Naomi còn đem đến cho tôi niềm hứng thú học tiếng anh. Cô rất nghiêm túc và nhiệt tình với việc giảng dạy của mình. Cô thường đến lớp sớm mười lăm phút, photocopy bài tập và nghe thử trước đoạn băng mà cô sẽ bật cho chúng tôi nghe. Lúc nào cô cũng dạy đến hết giờ, khác hẳn ông thầy Scotland hay cho ra sớm của tôi hồi trước. Có được hứng thú học

tập nên tôi hằng hái phát biểu trong giờ của cô.

Tôi vẫn còn nhớ hôm đầu tiên ở lớp mới, sau khi hết giờ học, tôi đề nghị xách đài hộ Naomi vì cô còn phải vác một đồng sách vở nữa. Naomi mỉm cười nhìn tôi với ánh mắt biết ơn như thể tôi đã làm một việc gì to tát lắm khiến tôi cũng cảm thấy ngượng. Tôi và cô cùng bước vào thang máy. Đứng trong thang máy cạnh Naomi, nghe hương thơm của cô phảng phất, lòng tôi thoáng chút bồi hồi. Tôi hỏi cô:

- Naomi đến từ đâu vậy?

Cô mỉm cười nói với tôi:

- Tôi đến từ Vancouver. Đó là một thành phố ở Canada.

- Naomi đến Việt Nam lâu chưa?

- Tôi mới đến đây được ba tháng thôi. Nhưng tôi rất thích đất nước này, cả con người ở đây nữa.

Ánh mắt của cô rạng ngời, má của cô hồng lên khiến tôi cảm thấy ấm áp làm sao. Tôi muốn đứng bên Naomi mãi trong cái thang máy ấy nhưng cánh cửa đã mở ra mất rồi. Trước khi tạm biệt, Naomi mỉm cười nói với tôi:

- Cám ơn Kiên nhé.

Trên suốt quãng đường về nhà, tôi cứ vui mãi vì câu nói ấy.

Những buổi học sau đó, tôi chẳng bao giờ bỏ lỡ một buổi nào. Dù mưa bão, mệt mỏi hay bận bịu gì chẳng nữa, tôi cũng vẫn có mặt ở cái phòng học trên tầng bốn ấy để được gặp Naomi. Tôi thường đến sớm nhất để được ở một mình trong lớp với Naomi. Tôi cũng thường ở lại hỏi bài để được đi xuống cùng cô trong chiếc thang máy chỉ có hai người. Tôi có rất nhiều điều muốn nói với Naomi, nhưng hàng rào ngôn ngữ đã ngăn cản tôi làm điều đó. Vốn tiếng Anh của tôi chỉ cho phép nói những câu thông thường như kể chuyện hôm nay tôi làm những gì, tôi thích làm gì những lúc rảnh rỗi hay ca sĩ mà tôi hâm mộ là ai,... Tôi không thể diễn tả những suy nghĩ sâu sắc của mình, những cảm giác trừu tượng mà đến tiếng mẹ đẻ nhiều lúc cũng khó diễn tả được. Bởi thế nhiều lúc tôi chỉ im lặng nhìn Naomi, hi vọng cô ấy đọc được trong mắt tôi những điều mà tôi muốn nói. Naomi

cũng rất quý mến tôi. Cô luôn tận tình trả lời những câu hỏi của tôi. Có câu hỏi cô không trả lời được thì kiểu gì về cô cũng cố tìm hiểu để hôm sau trả lời cho tôi. Một hôm, cô còn nhờ tôi:

- Kiên có thể nói vào máy ghi âm cho tôi câu này được không?
- Oh Naomi đang học tiếng Việt à?
- Yes- cô mỉm cười rất tươi.

Tôi vui vẻ đọc giúp cô những câu tiếng Việt. Cảm giác thật lạ lẫm và thú vị khi đọc chậm rãi và rõ ràng những câu tiếng Việt đơn giản như hồi tôi còn học lớp một. Rồi còn buồn cười hơn khi nghe Naomi đánh vật với những câu đơn giản ấy.

- Này sao Kiên cứ cười tôi thế? Tiếng Việt khó mà.
- Không! Tôi cười vì nhìn Naomi rất xinh.

Má cô ửng hồng. Phải rồi, trông cô ấy rất xinh...

Thời gian trôi qua sao quá nhanh, những tháng ngày vui vẻ rồi cũng đến lúc phải kết thúc. Một hôm, Naomi nói với lớp tôi rằng đó sẽ là buổi cuối cùng cô được dạy chúng tôi. Cô sẽ quay về Vancouver. Đó là ngày cuối cùng tôi được đứng cùng thang máy với Naomi. Cũng như mọi lần, tôi muốn nói rất nhiều mà chẳng biết nói gì cả. Tôi im lặng, buồn bã. Hôm ấy, tôi không chỉ đi cùng thang máy với Naomi, mà còn đi bộ cùng cô một đoạn. Trong làn không khí mát mẻ của một buổi tối mùa thu, tôi thấy lòng mình nhẹ nhàng hơn một chút. Dù quãng thời gian được ở bên Naomi thật ngắn ngủi, nhưng nó đã để lại trong tôi những kí ức đẹp mà mãi mãi chẳng bao giờ tôi quên. Lúc chia tay, Naomi ôm tôi và nói:

- I will miss you.

Tôi chỉ biết đáp lại:

- I will miss you, too.

Rồi cô hôn lên má tôi. Đó là lần đầu tiên tôi được một người con gái hôn lên má. Về sau mỗi khi nhớ về nụ hôn ấy tôi vẫn thấy xao xuyến bồi hồi. Còn lúc đấy tôi chỉ thầm nghĩ:

“Có lẽ người Canada thường làm thế mỗi khi tạm biệt nhau, điều đó chắc cũng không có gì đặc biệt”. Nhưng đối với một người Việt Nam như tôi,

điều ấy thật kì diệu...

Những buổi học sau đó, vắng bóng Naomi tôi không còn hăng hái phát biểu như trước, thỉnh thoảng tôi cũng bùng học, và chẳng bao giờ đến sớm quá năm phút. Sự ra đi của cô đã để lại trong tôi một khoảng trống khó lấp đầy. Tôi cũng quên mất chẳng hỏi xin email của cô để giữ liên lạc, giá mà hồi đó có facebook thì tôi đã xin cô ngay rồi. Nhưng một ngày nào đó nhất định tôi sẽ gặp lại cô. Nhất định một ngày nào đó tôi sẽ đến Vancouver để tìm Naomi. Nhất định là như thế...

Hãy chờ tôi nhé, Vancouver...

Có những người chỉ lướt qua cuộc đời ta trong khoảnh khắc nhưng mãi mãi ta không bao giờ quên được họ...

Tùy Phong

Anh là gì trong trái tim em

Một chuyện làm ăn

Một buổi tối, tôi đang rảnh rỗi nghịch Facebook và lang thang trên các diễn đàn quen thuộc thì thấy Thái gọi tôi trên YM. Tôi đoán chắc là phải có một chuyện gì quan trọng chứ tôi và nó mấy năm trời có chat với nhau bao giờ đâu.

Pikachu911: Quân à

Whiskey : sao?

Pikachu911: Tôi đang định rủ ông đi làm cùng

Pikachu911: Ông có rỗi không

Whiskey : Uh tôi cũng đang rảnh, nhưng việc gì vậy

Pikachu911: Một công việc part-time lương cao

Pikachu911: Ngày mai đi café tôi sẽ nói cho ông biết

Whiskey : Ok

Tôi hơi băn khoăn. Đó là việc gì mà Thái không thể nói cho tôi ngay. Vốn đã trải qua không ít chuyện đời, tôi có một linh cảm lờ mờ về loại công việc này. Và linh cảm của tôi là đúng...

Chiều hôm sau, như đã hẹn, tôi đến quán café để gặp Thái. Tôi vẫn quen với hình ảnh của Thái mặc áo phong quần lửng lúc nào cũng cười đùa bồn chột trong những buổi chơi bời tụ tập bạn bè. Nhưng trước mặt tôi bây giờ là một người rất khác. Thái mặc chiếc áo sơ mi công sở, đi giày da, nụ cười nghiêm trang giống như một doanh nhân đang đứng trước một vụ làm ăn lớn. Sau khi đã gọi đồ uống, Thái mở lời với tôi:

- Ông ngồi đi. Đạo này ông thế nào?
- À, vẫn bình thường.
- Vẫn bi-a chứ?
- Cũng ít thôi. Thịnh thoảng buồn mới đi đánh.
- Thôi, ta vào việc nhé. Trước tiên, tôi hỏi ông ra trường định làm lĩnh

vực gì?

Tôi suy nghĩ một lúc. Thực ra tôi cũng chẳng biết mình sẽ làm gì nên nói đại:

- Tôi định làm ngân hàng hoặc một công ty nào đó trong lĩnh vực tài chính.
- Ông nghĩ mình sẽ nhận được mức lương bao nhiêu?
- Còn tùy, với khả năng của mình tôi nghĩ sẽ được 5 đến 10 triệu.
- Ông nghĩ sao nếu như ngay bây giờ có được một công việc nhẹ nhàng, chủ động về thời gian, mà mỗi tháng kiếm được cho ông 10 triệu.
- Như vậy thì rất tuyệt vời rồi.
- Ông đã nghe đến cụm từ “kinh doanh đa cấp” chưa?

Tôi hiểu rằng đó chính là công việc mà Thái muốn rủ tôi làm: bán hàng đa cấp. Vì nó dính dáng nhiều đến các vụ lừa đảo nên tôi cẩn trọng chọn lựa từ ngữ để trả lời.

- Rồi. Nó là hình thức bán hàng mà người nào càng ở phía trên của mạng lưới càng thu được nhiều lợi nhuận.
- Đúng vậy. Thông thường khi nói đến kinh doanh đa cấp, người ta nghĩ ngay đến lừa đảo. Nhưng đó là cái nhìn thiên cận. Kinh doanh đa cấp đã được pháp luật Việt Nam thừa nhận. Trên thế giới, đây là một hình thức marketing đã xuất hiện từ lâu được gọi với cái tên “multi-level marketing”. Công ty của tôi là một công ty kinh doanh đa cấp có tiếng đã được tạp chí Forbes bầu chọn vào danh sách 100 công ty nổi bật của năm 2007 và đến năm nay nó bắt đầu xuất hiện ở Việt Nam. Ông có thể xem sản phẩm của công ty.

Thái đưa cho tôi một gói nhỏ bên trong chứa chất lỏng nhìn khá lạ mắt.

- Đây là một loại thực phẩm chức năng ở dạng lỏng có tác dụng tăng cường hệ miễn dịch, giúp cho đầu óc minh mẫn để tập trung làm việc. Nó được sản xuất từ những công nghệ tiên tiến nhất hiện nay, đặc biệt bên trong gói này có lớp màng chế tạo bằng công nghệ nano giúp bảo quản các dưỡng chất một cách tuyệt hảo. Lúc đầu có thể ông chưa tin nhưng khi sử dụng ông sẽ cảm nhận được tác dụng của nó. Tôi đã thử rồi, rất tốt đấy.

Ông đã nghe đến sản phẩm này bao giờ chưa?

- Chưa.

- Đúng rồi. Thế thì đây mới là cơ hội tuyệt vời. Nếu như ai cũng biết đến nó thì còn gọi gì là cơ hội kinh doanh nữa. Nếu như thế kỉ 19 là thời đại của cách mạng công nghiệp, thế kỉ 20 là cách mạng tin học thì thế kỉ 21 này được dự báo sẽ là cuộc cách mạng về công nghệ sinh học. Các sản phẩm chăm sóc sức khỏe sẽ lên ngôi. Ông nghĩ sao về triển vọng của sản phẩm này?

Tôi trầm tư suy nghĩ:

- Nhưng người Việt Nam chưa mấy ai sử dụng những thứ như thế này, liệu người ta có chịu bỏ tiền ra mua nó không?

Nghe tôi nói thế, bỗng dưng Thái đập bàn đánh bộp một cái, mắt sáng lên:

- Hà hà. Câu hỏi hay lắm. Để tôi kể cho ông câu chuyện này. Một ông chủ công ty giày muốn mở rộng thị trường của mình sang châu Phi. Ông bèn cử hai nhân viên của mình sang tìm hiểu thị trường rồi báo cáo lại cho ông. Một người quay về buồn bã nói với ông: “Không được rồi. Không có thị trường. Ở châu Phi họ không đi giày”. Người kia ngược lại hớn hờ nói: “Tuyệt vời. Thị trường rất lớn. Ở châu Phi chưa ai có giày cả”. Đó, vấn đề chính là ở cách nhìn. Ông đã thấy chưa, đây chính là cơ hội của chúng ta. Tại sao lại có những người thành công hơn người khác, đó chính là vì họ có tầm nhìn, họ nhìn ra cơ hội khi không ai nhìn thấy nó.

Những lời nói hùng hồn của Thái khiến tôi cũng cảm thấy phấn khích.

- Đây, bây giờ tôi sẽ nói về phương thức bán hàng. Khi ông giới thiệu được hai người đầu tiên mua sản phẩm, ông sẽ nhận được 10% hoa hồng, đối với những người tiếp theo ông nhận được 5%, và nếu những người trong mạng lưới của ông tiếp tục giới thiệu được người khác mua sản phẩm ông cũng nhận được 5%. Phương thức này hơi khác một chút so với các hình thức bán hàng đa cấp khác, và tất nhiên là ưu việt hơn. Ở các phương thức bán hàng đa cấp khác, họ áp dụng mô hình “tia mặt trời”, mỗi người có thể chia ra vô số nhánh, trong đó các cá nhân độc lập tìm kiếm khách hàng. Tuy nhiên ở mô hình này mỗi người chỉ được đặt 2 nhánh dưới mình, do đó những người ở trên phải giúp đỡ những người ở dưới. Mọi người sẽ

không hề đơn độc mà được hỗ trợ bởi đội nhóm. Đó chính là điểm ưu việt của mô hình này.

Thái vẽ cho tôi mô hình phương thức bán hàng rồi say mê giảng giải. Dù tôi chưa hiểu lắm nhưng cũng cảm thấy những điều mình nghe rất thú vị. Nó khác hẳn với cái lối giảng bài ê a mà tôi vẫn thường được nghe ở giảng đường đại học. Trong bài thuyết giảng ấy tôi cảm nhận được niềm tin và nhiệt huyết của Thái. Sau đó, Thái đưa cho tôi catalô giới thiệu sản phẩm và giảng giải cho tôi về chức năng của từng loại: loại thì tăng cường cơ bắp, loại thì ngăn ngừa các bệnh tim mạch,...

Lúc đó, bỗng có hai người bước vào quán café. Thái vẫy tay chào và gọi họ lại bàn chúng tôi.

- Giới thiệu với ông đây là những đàn anh của mình trong công ty, anh Khánh và anh Trung. Họ đều là những người đi trước tôi và đã có những thành công nhất định. Còn đây là Quân, bạn em.

Tôi bắt tay hai người ấy. Trông họ đều có vẻ là những người thông minh, có học thức. Trung chia sẻ với tôi:

- Công việc này đã đem lại cho anh rất nhiều thứ, không đơn giản chỉ là tiền. Nó đã cho anh niềm tin vào cuộc sống, niềm tin vào chính mình. Em biết không, anh đã trải qua một quãng thời gian dài sống nhặt nhòa, không mục đích, không ước mơ, không lí tưởng. Nhưng rồi khi bước vào làm công việc này, cuộc sống của anh đã thay đổi hoàn toàn. Anh gặp được những người cùng chung chí hướng, chung một hoài bão, chung một ước mơ làm giàu. Bọn anh đều không cam phận suốt đời làm thuê cho kẻ khác, đều muốn được tự do làm những thứ mình thích. Anh muốn khi mình đi vào một nhà hàng, chỉ cần gọi món mình thích mà không cần nhìn xem giá tiền là bao nhiêu, đó là sự tự do mà anh muốn có. Nếu làm những công việc bình thường khác, anh sẽ chẳng bao giờ có được điều đó. Anh tin là với công việc này, chỉ một hai năm nữa thôi anh sẽ có được sự tự do ấy. Nếu em vẫn còn hoài nghi thì hãy nhìn vào những tấm gương có thật. Thái cho bạn xem đi.

Thái bèn lấy một tờ tạp chí uy tín rồi chỉ cho tôi bài viết về một người thành đạt từ việc bán hàng cho công ty này, sau đó là những tấm gương

khác in trên quyển catalô, những vị thủ lĩnh bốn năm sao, tất cả đều mang nụ cười mãn nguyện. Rồi Thái còn lật một trang catalô khác chỉ cho tôi rằng nếu tôi tích lũy đủ số điểm yêu cầu tôi sẽ được thưởng một chiếc ô tô, và để có được nó chỉ cần một năm nếu tôi có năng lực. Những hình ảnh hào nhoáng bày ra trước mắt khiến tôi không khỏi lay động. Tôi thực sự thích công việc này. Có điều việc phải bỏ ra từ năm đến mười lăm triệu phí đăng kí và mua sản phẩm khiến tôi phải suy nghĩ. Đó không phải một số tiền lớn đối với một khoản đầu tư nhưng so với chiếc máy ôzôn, một vụ bán hàng đa cấp trước đây khá tai tiếng, phải mua với giá ba triệu thì những hộp thực phẩm chức năng này quả là đắt. Tôi hẹn với Thái sẽ suy nghĩ rồi đưa ra quyết định.

Trên đường về tôi tiếp tục suy nghĩ. Tôi muốn làm công việc này, muốn được cùng làm việc với những con người đầy hoài bão ấy, muốn được sống trong cái thế giới lung linh của những quán café sang trọng, được gặp gỡ những con người thanh lịch, được tự do làm những điều mình muốn. Nhưng trong cái công việc ấy, có một thứ gì đó không ổn. Những người mua sản phẩm ấy có thật sự muốn dùng nó không hay chỉ là những người tiêu dùng bất đắc dĩ? Và xã hội này được lợi gì từ những sản phẩm như thế? Rốt cục cũng chỉ là tiền từ túi người này chảy sang túi người khác, dù bọn họ đều có niềm tin rằng mình đang giúp đỡ người khác làm giàu nhưng chắc chắn là cuối cùng sẽ có những người chịu thiệt, những người ở dưới đáy của hình tháp, những người phải bỏ ra quá nhiều so với giá trị của sản phẩm mà họ mua được. Tôi cũng giống như Thái, như Trung, muốn kiếm được nhiều tiền bằng con đường ngắn nhất. Bởi không có tiền thì chẳng làm được gì cả. Tôi có một ước mơ. Tôi muốn xây thật nhiều sân chơi cho trẻ em của cái thành phố này, những đứa trẻ tội nghiệp phải giam mình trong nhà với những trò chơi điện tử. Tôi sẽ không thực hiện được mơ ước của mình nếu không có được một khoản tiền khổng lồ. Tôi cần tiền. Nhưng không phải bằng con đường này. Tôi không thích thế...

Tùy Phong

Anh là gì trong trái tim em

Những bản nhạc buồn

Một buổi chiều, tôi nổi hứng lên Mega xem phim một mình. Tôi nghĩ đó là một hành động khá dở hơi, nhưng đôi khi dở hơi như thế cũng rất thú vị. Tất nhiên là tôi thích đi xem phim với một ai đó hơn, nhưng vì không có ai để rủ nên đi xem phim một mình vẫn tốt hơn là không đi rồi. Thực ra thì đi một mình có cái thú vị riêng của nó, ta có thể tự nhiên hơn, có thể làm những điều mình thích mà chẳng phải lệ thuộc vào người khác. Tôi đến quầy mua vé, chọn mua một vé xem phim “Lời cầu hôn”, chắc là một phim hài. Sau đó, tôi đi mua bỏng ngô và côca, rồi ngồi nhẩn nha ngắm những cặp tình nhân tay trong tay, những nhóm bạn tuổi teen dễ thương, nghịch ngợm, và nhất là những cô gái xinh đẹp son phấn điệu đà. Tôi quan sát từng người, từng người một, cố tưởng tượng ra một chút gì đó về cuộc đời của họ, thậm chí tưởng tượng ra một ngày nào đó, bằng một cách nào đó, họ sẽ bước vào cuộc đời tôi. Rồi cũng đến giờ chiếu phim, tôi vào rạp, tìm đến chỗ của mình. Sau khi đã ổn định được chỗ ngồi, tôi bắt đầu nhìn quanh. Buổi chiếu này khá vắng vì lúc ấy là buổi trưa, và lại phim này cũng đã chiếu phải một tuần rồi. Bỗng dưng tôi ngạc nhiên trước điều mình trông thấy. Ngồi cùng dãy ghế với tôi, chỉ cách mấy hàng ghế là Mai. Nhưng đó không phải là thứ khiến cho tôi ngạc nhiên. Bắt gặp một người quen ở đây là điều thường xảy ra. Điều ngạc nhiên là dường như cô ấy cũng không có ai đi cùng. Tôi bèn gọi cô ấy:

- Mai!

Mai quay lại khi nghe tiếng gọi mình. Cô ấy cũng nhận ra tôi:

- Ơ, Kiên đấy à!

- Mai cũng đi xem phim một mình à?

- Ủ. Kiên ngồi cùng tớ cho vui.

Tôi bèn chuyển sang ngồi cạnh Mai. Tôi biết Mai đã lâu nhưng chưa thực sự quen cô ấy. Hồi cấp ba, chúng tôi học cùng trường nhưng khác lớp. Hồi

đó, tôi hay gặp Mai ở những lớp học thêm. Trong giờ học, tôi thường trộm ngắm Mai. Cô ấy khá xinh, dịu dàng, và có điểm gì đó cuốn hút tôi. Tôi cũng muốn làm quen với cô ấy nhưng chẳng biết làm thế nào. Vào đại học, tôi không còn gặp được Mai nữa. Thời gian trôi đi, tôi gặp thêm nhiều người, và những hình ảnh về Mai trôi dần vào trong quên lãng. Vậy mà giờ đây, bỗng dưng tôi gặp lại cô ấy trong một hoàn cảnh thật tình cờ và thú vị.

- Buồn cười thật đấy- Mai cười tủm tỉm.
- Sao mà buồn cười?
- Thì việc bọn mình gặp nhau thế này này.
- Ủ, đúng là buồn cười thật.
- Sao Kiên lại đi xem phim một mình?
- Vì tớ chẳng có ai đi cùng. Thế sao Mai lại đi xem một mình?
- Lí do tương tự.
- Nghe vô lí lắm. Mai mà không tìm được ai đi cùng sao?
- Thì cũng vô lí như việc Kiên đi xem phim một mình thôi.
- Xinh như Mai chẳng lẽ lại chưa có người yêu?

Mai mỉm cười:

- Đã từng có. Bây giờ thì không. Thế còn Kiên?
- Tớ thì chưa có ai.
- Kiên chưa yêu ai sao?
- Không hẳn, nhưng nói chung cũng khá phức tạp...

Tôi đã từng thích nhiều cô gái, từng theo đuổi vài cô, và từng yêu thực sự một người, nhưng tất cả đều chẳng đi đến đâu. Trong tình yêu, tôi là một kẻ thất bại. Nhưng tôi hãy còn trẻ, có tương lai và luôn tin tưởng rằng rồi mình sẽ có một ai đó bên cạnh. Chỉ có điều tôi không chắc mình có thể yêu người đó nhiều như người tôi đã từng yêu. Dù không còn gặp nhau nhưng mỗi giây mỗi phút tôi đều nghĩ đến cô ấy...

Cuối cùng thì cũng hết màn quảng cáo. Phim bắt đầu chiếu. Tôi và Mai không còn trò chuyện nữa mà chăm chú xem phim. Bộ phim kể về hai người định kết hôn với nhau dù không hề yêu nhau. Cô vợ là sếp của anh chồng, đã ép buộc anh phải lấy cô, để tránh phải rời nước Mỹ. Sau đó, trải

qua quãng thời gian bên nhau trước khi kết hôn, họ dần dần nảy sinh tình cảm với nhau. Xem một lúc là tôi đã có thể đoán được kết cục của phim. Phim không buồn cười như tôi nghĩ, cốt truyện cũng chẳng có gì đặc sắc, đúng kiểu xem cho vui, hết phim là quên luôn. Nhưng tôi cũng không tiếc lắm, vì ngồi xem với Mai rất thú vị, hai đứa thỉnh thoảng lại bình luận cô này xinh cô kia xấu, rồi chỗ này nhạt chỗ kia đều. Nhìn những lúc Mai cười thật xinh.

Hết phim, tôi và Mai bước ra ngoài hành lang. Tôi không muốn phải chia tay cô ấy ngay lúc này. Tôi bèn hỏi:

- Bây giờ Mai đi đâu?
- Tôi chưa biết. Bây giờ tôi cũng chưa muốn về.
- Vậy đi chơi với tôi đi.

Mai nhìn tôi cười:

- Như kiểu hẹn hò á?
- Ủ, cứ coi như mình đang hẹn hò đi.
- Thế đi đâu?
- Mmm... Mai thích đi ăn kem không?
- Ủ, hay đấy.
- Kem Ý nhé!

Vậy là tôi đưa Mai đến một tiệm kem Gelato. Không gian ở đây thật yên bình, tách biệt hẳn với nhịp sống ồn ào ngoài kia. Nhưng những cốc kem ở đây thật là... Tôi khẽ thốt lên:

- Ôi sao bé thế này.

Mai cười nghe tôi than vẫn tiếp:

- Hồi tôi ở bên Mỹ, một cốc kem Gelato to lắm, ăn hết một cái đã thấy no rồi.
- Kiên được đi Mỹ rồi à?
- Ủ tôi sang bên đấy một tháng, đi học hè nhưng cũng được đi chơi nhiều.
- Ở bên đó thấy thế nào?
- Thích lắm. Cảnh đẹp, cuộc sống thanh bình, không bon chen như ở

nhà mình, chẳng giống như trong những bộ phim Hollywood chút nào. Giao thông bên đó cũng rất tuyệt. Ô tô luôn nhường người đi bộ. Ở Việt Nam mà đi bộ như bên đó chắc bị ô tô cán luôn. Lúc sang đây thì không sao nhưng về đây tự dừng tứ lại bị sốc văn hóa mới buồn cười chứ. Tự dừng cảm thấy giao thông ở đây bỗng nhiên lộn xộn quá, mãi mới quen lại được...

Tôi bắt đầu cầm cốc kem lên.

- Cụng li nào.
- Cụng li! Nhưng cụng vì cái gì?
- Vì hôm nay bọn mình đã gặp được nhau.
- Vì những người đi xem phim một mình!
- Phải rồi, vì những người đi xem phim một mình.

Chúng tôi vừa cụng ly kem vừa cười thật vui vẻ. Trong đầu tôi bỗng vang vọng một câu hát: “Yes, they’re sharing a drink they call loneliness, but it’s better than drinking alone”. Sau khi đã ăn hết cốc kem, Mai bắt đầu trầm tư:

- Hồi xưa, tớ cứ nghĩ rằng yêu là một điều gì đó to tát lắm nhưng khi yêu rồi thì lại thấy nó cũng bình thường thôi, chỉ được lúc đầu sau dần tình cảm cũng nhạt phai, chỉ còn lại những trách nhiệm, cuối cùng lúc chia tay thì nhẹ bẫng, cảm giác như mình trút bỏ được gánh nặng vậy.
- Chia tay nhau lâu chưa?
- Hôm qua.

Tôi lặng đi, không biết phải nói gì, chắc hẳn cô ấy đang rất buồn.

- Vậy nên, hôm nay tớ quyết định sẽ tận hưởng cuộc sống tự do. Sáng tớ đi dạo phố một mình, chiều đi xem phim một mình, còn tối nay thì tớ cũng không biết sẽ làm gì nữa.
- Ồ thế tớ có phá hỏng kế hoạch của Mai không?- tôi đùa.
- Không đâu, Kiên chính là phần thú vị nhất của ngày hôm nay đấy.
- Thật á?
- Thật mà. Lâu lắm rồi tớ mới được hẹn hò đấy. Lại còn rất tình cờ nữa chứ.

Đúng là chuyện tôi gặp Mai tình cờ như thế ông trời đã sắp đặt để hai kẻ

cô đơn chúng tôi gặp được nhau vậy.

- Thế kể cho tớ chuyện của Kiên đi.

Tôi kể cho Mai về người con gái tôi yêu, tôi đã gặp cô ấy ra sao, cô ấy dễ thương như thế nào. Những kỉ niệm đẹp về em lại ùa về trong tôi, mỗi lần nhớ về những kỉ niệm ấy tôi thấy mình thật hạnh phúc.

- Hình em ấy đây.

Tôi đưa cho Mai xem chiếc di động của tôi. Tôi vẫn để ảnh em làm hình nền để mỗi khi mở máy tôi lại được ngắm em, để mãi mãi em ở bên cạnh tôi.

- Ủa trông em ấy cũng xinh nhỉ.

Trong lúc Mai đang ngắm ảnh của người tôi yêu, tôi chợt nhận ra ở quán kem này có một chiếc đàn dương cầm. Tôi bảo Mai:

- Mai biết chơi piano không?

- Không.

- Vậy tớ đánh cho Mai nghe nhé.

- Hay thế, tớ không ngờ Kiên lại đa tài thế.

Tôi bước đến chiếc đàn. Tôi nghĩ xem nên đánh cho Mai nghe bài gì. Xuất hiện ngay trong đầu tôi là bài hát ấy. Tôi quyết định chơi bài “Piano man”. Sau khúc dạo đầu, tôi bắt đầu cất lên lời ca. Mai chăm chú lắng nghe tôi.

*“It’s nine o’ clock on a Saturday
The regular crowd shuffles in...”*

Tôi đã từng nghe không biết bao nhiêu bài hát. Có những bài giai điệu rất hay nhưng lời ca chẳng mang chút ý nghĩa gì, chẳng khác nào một cô gái chỉ có nhan sắc bên ngoài mà thiếu đi vẻ đẹp tâm hồn. Lúc đầu ta mê mẩn cô ấy nhưng chẳng mấy chốc rồi cũng thấy chán. Thật khó có thể tìm được những bài hát vừa có giai điệu đẹp vừa mang những ca từ giàu ý nghĩa. “Piano man” là một trong số những bài hát đó. Đối với tôi, đó là một trong số những bài hát vĩ đại nhất. Nếu có thể so sánh ca khúc của Billy Joel với một người con gái, thì hẳn nàng là một người đẹp tuyệt trần, nàng đẹp một

vẻ đẹp mơn man buồn. Nàng có một tâm hồn đa cảm, nàng buồn nỗi buồn của người khác, đau nỗi đau của người khác, nàng xót thương những kẻ tội nghiệp, mà xét cho cùng thì trong chúng ta có ai là không đáng thương. Nếu nàng thật sự tồn tại trên đời thì chắc rằng sẽ có rất nhiều kẻ nguyện được chết vì nàng, có lẽ có cả tôi trong số đó. Mỗi khi nghĩ đến bài hát ấy tôi lại lầm nhảm: “Yes, they’re sharing a drink they call loneliness, but it’s better than drinking alone”. Hai người cùng uống với nhau li rượu mà họ đặt tên là “nỗi cô đơn”, nhưng như thế còn tốt hơn là phải uống một mình. Bài hát miêu tả một quán rượu, với những con người rất khác nhau, họ có thể là một ông già, một tiểu thuyết gia hiện thực, một người lính hải quân hay một doanh nhân, nhưng dù là ai thì họ đều có một điểm chung: tất cả đều đến đây để quên đi cuộc đời trong chốc lát. Phảng phất trong bài hát là hương vị của nỗi buồn, của sự cô đơn. Tất cả những con người trong đó đều bị cuộc đời tước đi những ước mơ, hoài bão hay hạnh phúc, thay vào đó cuộc đời đem lại cho họ sự chán chường, mòn mỏi và cô đơn. Bởi thế, họ muốn uống, muốn kể chuyện, muốn nghe những khúc ca, để quên đi cuộc đời. Những lời ca nhẹ nhàng nhưng cứ ám ảnh tôi mãi. Sau khi nghe bài hát ấy, bạn sẽ cảm thấy những bài như “Đường tới ngày vinh quang” chỉ đáng vứt vào sọt rác. Xin đừng hiểu nhầm, tôi cũng thích bài đó, nhưng quả thực những lời cổ vũ chúng ta vượt qua mọi khó khăn để vươn tới vinh quang nghe mới sáo rỗng làm sao. Cuộc đời thực không đơn giản như thế. Nó phức tạp hơn nhiều. Cuộc đời là một bản nhạc buồn, rất buồn...

Khi tôi đánh những nốt cuối cùng của bài hát, không chỉ có Mai mà những người khách và nhân viên cũng dành cho tôi những tràng vỗ tay.

- Hay quá, Kiên chơi tiếp bài nữa đi.
- Ồ không, hôm nay chỉ thế thôi. Mỗi hôm một bài. Nếu Mai muốn nghe hết thì phải đi chơi với tớ nữa.
- Kiên học piano lâu chưa? Đi học ở đâu hay mời người đến nhà dạy?
- Cũng mới hai năm thôi. Tớ học trên youtube, thích bài nào thì học bài đấy, chẳng có bài bản gì cả.
- Ồ hay nhỉ.

Sau đó chúng tôi rời quán kem. Tôi hỏi Mai:

- Bây giờ Mai muốn đi đâu?
- Bây giờ cũng muộn rồi, bọn mình đi ăn đi.
- Đi ăn pizza nhé, tớ có phiếu giảm giá.
- Ừ.

Chúng tôi vào quán pepperoni ở Bảo Khánh. Một bữa tối ấm cúng cùng người bạn đặc biệt trong một ngày kỳ lạ, nó giống như một điểm sáng hiếm hoi trong chuỗi ngày tăm tối của tôi. Chúng tôi cùng cười nói với nhau, cùng nhau quên đi những nỗi buồn trong cuộc sống. Tôi và cô ấy đều hiểu rằng những khoảnh khắc như thế này thật ít ỏi, chúng tôi phải tận hưởng chúng hết mức có thể.

Sau bữa tối, Mai rủ tôi đi dạo ở bờ Hồ. Những cơn gió nhẹ dường như đã cuốn đi những bụi bặm trong tâm hồn tôi. Trong chốc lát, tôi nhìn lại cuộc đời mình. Tôi luôn sống trong cảm giác ấy, cái cảm giác cô đơn lạc lõng giữa cuộc đời. Tôi có rất nhiều bạn nhưng khi tôi cần một người bạn để giúp tôi vượt qua những khó khăn, tôi chẳng có ai cả. Tôi luôn gặp khó khăn khi muốn hòa nhập với mọi người, họ luôn suy nghĩ thực dụng, còn tôi, tôi sống bằng những mộng tưởng, luôn tin vào những thứ viển vông như tình yêu và mơ ước, làm những điều mình thích chứ chẳng làm những điều nên làm. Tôi để cho trái tim mình dẫn đường chỉ lối. Có lẽ vì khác người như thế mà tôi không thể có một người bạn thân. Lúc này đây, tôi có Mai bên cạnh, nhưng tôi biết cô ấy cũng chỉ như một làn gió thoảng lướt qua cuộc đời tôi, cũng giống như em...

- Kiên biết không, hồi trước tớ thích Kiên đấy.

Tôi ngỡ ngàng.

- Thật không?
- Thật mà. Hồi đấy Kiên hay phát biểu, tớ thích nhìn Kiên những lúc như thế, trông phong độ cực.
- May thật, thế mà tớ cứ tưởng từ trước đến giờ chẳng ai thèm để ý đến tớ chứ.

- Tại Kiên không biết thôi chứ chắc cũng nhiều người thầm thích Kiên đấy.
- Thế mà Mai không nói, hồi đó tớ cũng thích Mai mà.
- Kiên buồn cười nhỉ, con trai phải nói chứ, con gái làm sao nói được.
- Ừ... tiếc thật, giá mà hồi đó tớ không nhát thì có phải bọn mình đã thành đôi rồi không.

Chúng tôi mỉm cười nhìn nhau. Thời gian không thể quay ngược lại. Tôi và Mai đã bỏ lỡ cơ hội đến với nhau, giờ đây thật khó để làm điều đó khi hai trái tim không còn trong trắng vẹn nguyên như thuở nào, trong mỗi người vẫn còn vương vấn một bóng hình khác. Tôi và Mai bước đi giữa dòng người ngược xuôi, dù có Mai bên cạnh nhưng tôi vẫn thấy cô đơn quá. Tôi càng thấy nhớ em, nhớ cái cảm giác đi cùng em cũng vào một buổi tối hồ Gươm thế này. Khi ấy tôi không còn thấy mình cô đơn. Tôi cảm thấy mình là một trong số bọn họ, những con người đi lại ngược xuôi trên bờ Hồ. Em là cầu nối giữa tôi và thế giới bên ngoài. Không có em, tôi lại thấy mình trở trọi trong cõi đời này...

- Mai đừng đợi tớ một lát nhé- tôi bảo Mai.
Tôi quay lại cùng một bông hoa hồng được thắt nơ xinh xắn, tôi mua nó từ một người sinh viên đứng bán hoa gần đó. Mai nhận lấy bông hoa từ tay tôi. Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt ngỡ ngàng:
- Cảm ơn Kiên.
Tôi cảm thấy hạnh phúc vì nghĩ có lẽ mình đã khiến Mai vui. Nhưng không như tôi nghĩ, Mai có vẻ buồn.
- Kiên biết không, anh ấy chẳng bao giờ tặng hoa cho tớ.
Tôi chẳng biết nói gì để an ủi Mai. Chúng tôi lặng lẽ bước tiếp. Tôi bỗng cảm thấy có gì đó không ổn. Khi tôi quay sang nhìn Mai thì thấy một giọt nước mắt đang lăn trên má cô.
- Mai... sao thế?
Cổ họng nghẹn lại, Mai chẳng thể trả lời mà chỉ biết ôm lấy tôi. Tôi ôm Mai vào lòng. Những nỗi buồn lắng đọng trong tâm hồn cô bắt đầu vỡ òa thành những tiếng khóc nức nở. Tôi thầm thì an ủi Mai:

- Khóc đi...khóc đi Mai... rồi sẽ thấy nhẹ lòng hơn...

Khi đã nguôi rồi, Mai vẫn ôm chặt lấy tôi. Tôi không biết bọn tôi đã ôm nhau bao nhiêu phút, chỉ cảm thấy nó kéo dài rất lâu, lâu như quãng thời gian tôi đã sống trên đời. Tôi ngược nhìn lên bầu trời. Trên đó cũng có một kẻ cô đơn, một mảnh trăng nhỏ bé lẻ loi. Ít ra tôi và Mai vẫn còn may mắn. Chúng tôi còn có nhau để chia sẻ nỗi cô đơn, không như mảnh trăng kia...

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 10 tháng 12 năm 2009